

บทนำ

ใต้ฝ่าเท้าคือความว่างเปล่า

ต้องรักสะดุ้ง กะพริบตาปริบๆ อย่างงงันเมื่ออยู่ๆ หญิงสาวก็รู้สึกตัวขึ้นมาพบว่าตรงหน้าตัวเองคือความเว้งว่างของวิมมสูงจากบนยอดตึก...น่าจะส่ายสับสน ทำให้แลเห็นโลกเบื้องล่างได้กว้างไกลสุดสายตาจากถนนสุขุมวิทไปถึงไหนต่อไหน

หญิงสาวรับรู้ถึงขาข้างหนึ่งของตนเองที่กำลังยกก้าว...ซึ่งถ้าว่างเท้าลงไป...

นั่นคือความเว้งว่างอันไกลโพ้น!

‘เกือบไปอีกแล้ว!’

หญิงสาวตัวเล็กร่างผอมบางราวกับสาวน้อยในเดรสวินเทจผ้าลูกไม้สีหวานคิดพลางทอดถอนใจ ขณะก้าวถอยหลังกลับมาสู่ภายในตัวอาคารในจุดที่ปลอดภัยขึ้น

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอรู้สึกตัวขึ้นมาแล้วพบว่าอยู่ในที่แปลกๆ บางครั้งเธอก็สะดุ้งตื่นขึ้นมาบนรางรถไฟที่มีรถไฟความเร็วสูงกำลังจะแล่นผ่าน กลางบึงน้ำ หรืออยู่บนที่สูงอันไร้ทางขึ้นลงโดยไม่รู้ว่ามีมาอยู่ตรงนั้นได้อย่างไร

กลางถนนก็ยังเคยเลย!

ดังนั้นคราวนี้หญิงสาวจึงไม่ค่อยตื่นตระหนกเท่าไรนัก

เมื่อเหลียวมองรอบกาย เธอค่อยสังเกตเห็นรอบด้านว่ากำลังอยู่ในอาคารร้างที่ยังสร้างไม่เสร็จ เป็นโครงสร้างคอนกรีตปูนเปลือยเก่าๆ มีคราบราสกปรกกับเสาแขวงวินที่มีเหล็กเส้นสนิมเขรอะแถมออกมาในสภาพถูกทิ้งร้างเหมือนช่างยังทำงานไม่เสร็จ แต่รีบร้อนจากไป

ยังดีที่พื้นและคานพอจะสมบูรณ์ มันน่าจะแกร่งและหนาพอจะรับน้ำหนักสี่สิบห้ากิโลกรัมของเธอได้ ไม่ถล่มลงไปแน่ๆ นอกเหนือจากนั้นคือความว่างเปล่า ไร้ผนัง ฝ้าเพดาน ไม่มีแม้แต่ราวระเบียงกันขอบเขตตึกด้วยซ้ำไป!

นั่นทำให้หญิงสาวแทบต้องปาดเหงื่อเมื่อสำนึกได้ว่าเมื่อครู่เธออยู่ห่างจากความตายเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด แต่โล่งอกได้ไม่ทันไร เธอก็ต้องสะดุ้งกับเสียงร้องตะโกนเกรี้ยวกราด

‘ทำไมไม่โดดลงไป!’

‘เสียง’ นั้นไม่เหมือนเสียงทั่วไป มันเป็นคนร้าย...เอ่อ จะอธิบายอย่างไรดี มันคล้ายเสียงหวีดของลมผสมกับเสียงเสียดหุเหมือนแก้วแตกหรือโลหะคมๆ ถูกบดขยี้ และแทรกเข้ามาในความคิดเธอตรงๆ มากกว่าจะเป็นเสียงที่รับรู้ได้จากประสาทหู

มันเป็นเสียงของ...

ต้องรอกันไปมองทางต้นกำเนิดเสียงนั้น แม้รู้และเดาได้ว่าจะต้องเจอกับอะไร แต่เธอก็ยังน้ำตาร่วงพรู

ที่อยู่ตรงหน้าเธอนั้นคือร่างของหญิงสาวผอมโปร่งในชุดแซ็กรัดรูป ดวงหน้า...ที่น้ำจะเคยสยบบัดนี้บิดเบี้ยวไปแทบไม่เป็นทรงด้วยความขุ่นเคืองใจ แฉม...นอกจากความเกรี้ยวกราดที่มีส่วนทำลายความงามนั้นจนไม่เหลือเค้าเดิมแล้ว...ดวงหน้าอีกซีกที่แหลกเละยังช่วยเสริมความบิดเบี้ยวของใบหน้า จนเหลือเพียงความน่าสะพรึงของสิ่งไร้ชีวิต ไร้ซึ่งความผิดชอบชั่วดี มีเพียงแรงอาฆาตเท่านั้นที่ยังทำให้

ร่างเลื่อนร่างคล้ายหมอกควันสีดำที่วูบไหวกึ่งจริงกึ่งหลอนดำรง ‘ภาพ’ ของตนเอาไว้ได้

เธอน่าจะเคยเป็นหญิงสาวอายุราวยี่สิบกลางๆ สวมชุดรัดรูปทันสมัยที่ครึ่งหนึ่งยับเยิน มีรอยเหมือนถูกบดขยี้ หรือไม่นั้นก็ผ่านการร่วงลงไปจากตึกสักยี่สิบชั้น!!!

ความคิดนั้นทำเอาสาวน้อยหน้าหวานสะดุ้ง ผวาเหลียวมองไปรอบตัวอีกครั้ง ก่อนรับรู้ได้อย่างเชื่องช้าเหมือนเคยว่าเธอนั้นเผชิญหน้ากับ ‘อะไร’ อยู่

‘ทำไมไม่โดดลงไป!’ น้ำเสียงเกรี้ยวกราดยังกรีดดังอยู่ในสมอง เธอ เสียดประสาทจนผลอยกสองมือขึ้นอุดหู ทั้งๆ ที่รู้ว่าอุดไปก็ไม่อาจปิดกั้น ‘เสียง’ จากความรู้สึกที่ยังตกค้างนั้นได้หรอก

แต่การที่หญิงสาวยกมือขึ้นอุดหูทำให้เธอได้ยินอีกเสียงหนึ่ง... หรือที่จริงคือโทรศัพท์มือถือในมือที่ยกขึ้นมาจนใกล้หูนั้นทำให้ได้ยินเสียงจริงโชนถี่กระชั้นที่พยายามเรียกเธอ เมื่อกดรับสายก็พบการข่มขู่อีกรูปแบบ

“ต้อง! ไอ้ต้อง! แกยังอยู่ไหม รับสายสักทีสิ เร็วๆ ถ้าแกไม่รับนะ ฉันจะตัดเงินเดือนแกแล้วส่งแกไปเจอผีที่น่ากลัวที่สุดเท่าที่แกเคยเจอมาเลย”

เสียงรัดุดเดือดของหญิงสาวคนหนึ่งลอดออกมาจากเครื่องมือสื่อสารที่คนขวัญเสียน้ำตาอาบแก้มไม่หยุดก้าไว้แน่น หากเพ่งมองไปยังชื่อเจ้าของสายคู่สนทนาก็ใช้น้ำเสียงแข็งๆ เข้มเกรี้ยวดุตันพุดสายอยู่ จะเห็นว่าสายสนทนานั้นถูกตั้งชื่อไว้ว่า ‘คุณพลัมบอสโหด’

“นะ...นี่มันยังไม่น่ากลัวที่สุดอีกหรือคะคุณพลัม จ๊อ...” ต้องรักสะอื้นถามกลับไปด้วยน้ำเสียงน่าสงสาร

“ยัง! ฉันยังมีผีในสต็อกอีกเยอะ แต่ยังสงสารเลยไม่อยากให้แกต้องไปเจอ” คนพุดใช้น้ำเสียงเข้มเกรี้ยวเพื่อกลบเสียงถอนใจโง่อก

ที่อีกฝ่ายตั้งสติขึ้นมาสื่อสารได้เสียที หลังจากที่นิ่งเงียบหายไป ไร้การตอบสนองจนคนสั่งให้อีกฝ่ายไปทำงาน...รู้สึกแปลกๆ ชักใจไม่ดี แทบจะออกคำสั่งให้ใช้แผนสองอยู่แล้ว

“เปิดสปีกเกอร์หน่อยซิ ขอฉันคุยด้วยหน่อย” คุณพลัมหรือพรำพรระ เจ้านายสาวจากอีกปลายสายโทรศัพท์สั่งเสียงแข็งอย่างไร้ปราณี ไม่สนใจเสียงสะอื้นอึกของเลขาฯ สาวที่เหมือนใกล้สติแตกเต็มทนเลยสักนิด

จะไม่ให้สติแตกได้อย่างไร ในเมื่อตอนนี้มีร่างหลอนน่าสะพรึงที่เลื่อนร่างคล้ายหมอกคว้นวูปไหวไปมาอยู่รอบๆ กายเธอ บางครั้งก็ยื่นเสี้ยวหน้าอัมปลักษณ์อันแปลกและเข้ามาใกล้ แถมยังสั่งให้เธอกระโดดลงไปอยู่ได้!

“ฮือ...ต้อง...ต้องไม่โดดลงไปหรือค่ะ สูงขนาดนี้ตกลงไปน่าจะเป็นเจ็บมากๆ เลยนะคะ แอม...หน้าคงและอีก ไม่เอาหรือค่ะ จะตายทั้งทีต้องขอเป็นผีที่สวยๆ สักหน่อยสิคะ”

ทั้งที่ต้องรักอุตสาหะตั้งสติเจรจา พร้อมให้เหตุผลในการปฏิเสธ ไม่ยอมทำตามคำสั่งของผีร้ายแท้ๆ แต่ดูเหมือนจะไปกระตุ้นให้วิญญาณอาฆาตยิ่งกรีดร้องคลุ้มคลั่ง เธอแทบต้องยกมือที่ถือโทรศัพท์ขึ้นอุดหูอีกครั้ง แต่คราวนี้ตั้งสติได้นิดหน่อย แอมยังจำได้แล้วว่าเจ้านายสาวสั่งให้เปิดลำโพงโทรศัพท์ในโหมดสปีกเกอร์ หญิงสาวรีบกดปุ่มเปิดการสนทนาตามนั้นทันที

“ปะ...เปิดสปีกเกอร์แล้วค่ะคุณพลัม ฮือๆ” ต้องรักษารายงานเสียงสั้นๆสั้นๆ กลับตาคี พลังขวัญโทรศัพท์ในมือขึ้นให้มันกลายเป็นหน้าจอที่เจ้านายใช้สื่อสารกับ...ผี!

“ฮัลโหล ได้ยินฉันไหม ฉันต้องการพูดกับนิรายา เธอรับรู้ถึงฉันได้หรือเปล่าหา” เจ้านายสาวเอ่ยขึ้น

จะเป็นเพราะน้ำเสียงอันดุดันเด็ดขาด หรืออาจเป็นเพราะ ‘ชื่อ’

นั่นที่ทำให้วิญญานหญิงสาวหน้าและครึ่งซีก ‘จดจำ’ ได้ ฝักร้ายชะงักการเคลื่อนไหวที่พยายามคุกคามต้องรักด้วยร่างเงาคล้ายหมอกควันนั้นลง และลอยวนมาปรากฏร่างอยู่หน้าโทรศัพท์มือถือที่ต้องรักชูค้างไว้

“เธอคือนิรายา ที่มีชื่อเล่นว่านิรายาไซ้ไหม” พรำพรระเอ่ยขึ้นซ้ำๆ เมื่อรับรู้จากเสียงกระซิบของต้องรักว่าผีหันมาให้ความสนใจกับการเรียกหาของเธอแล้ว

“แกเป็นใคร!?” ผีส่งเสียงเกรี้ยวกราดใส่โทรศัพท์

“ฉันจะเป็นใครไม่สำคัญหรอก ที่สำคัญกว่าคือ...ตอนนี้ฉันนอนอยู่ที่ไหน ทำอะไรอยู่ต่างหาก” พรำพรระตอบ

“दनัย...” ทันทีที่พี่มพ์ซื่อนั้นออกมา ร่างบิดเบี้ยวสุดหลอนนั้นก็เริ่มเปลี่ยนไป ชูตวัตรูปยับเยินเลือนหายกลายเป็นเดรสสั้นพลิ้วไหว ความสุขเปล่งประกายออกมาจากวิญญานของขวัญที่บัดนี้เหมือนกลับกลายเป็นสาวน้อยแสนหวานในวันเดดแรกไปเสียแล้ว

...คงเป็นความทรงจำของการพบกันครั้งแรกกับคนรักแหละที่ทำให้ประกายความสุขโอบล้อมดวงวิญญานนั้นเอาไว้ แต่ก็แค่ในช่วงสั้นๆ เพราะวินาทีถัดมาเก้าอี้ดำก็พุ่งออกมาปกคลุมแสงสีขาวนั้นจนราวกับจมลงไปใหมหมอกควันสยของขวัญ นัยน์ตาเรืองแสงสีแดงวาวทอประกายกระหายเลือดในหมอกที่ราวกับงาปีศาจนั้น

“दनัย! ไ้ผู้ชายสาวเลวที่ทิ้งฉันไปมีคนอื่นใหม่!” ผีเค้นเสียงออกมาจากเงาดำที่แผ่รังสีชั่วร้ายออกมาเรื่อยๆ พลังกดดันอันรุนแรงนั้นทำต้องรักตัวสั่นแทบยืนไม่อยู่

วิญญานอาฆาตเป็นผีรูปแบบหนึ่งที่เธอพยายามหลีกเลี่ยงเสมอ นอกจากความน่ากลัวของมันแล้ว วิญญานเหล่านี้ยังคล้ายมีความวิปลาส พวกมันยึดติดอยู่กับจิตสุดท้ายจนไม่สนใจสิ่งอื่นใด มักเป็นพวกที่พูดคุยยากและไม่ค่อยรู้เรื่องเท่าไร

“ไซ้ ดนัย แพนเธอที่ไปกับผู้หญิงคนอื่นนะ” พรำพรระตอกร้าย

ยิ่งทำให้ความอาฆาตของเงาปีศาจพลุ่งพล่าน ไม่สนใจเลยสักนิดว่า คนที่ต้องอยู่ตรงนั้นอย่างตึงรั้งจะสะอื้นแทบขาดใจแค่ไหนกับพลังจิต ด้านลบที่แผ่ขยายออกมาไม่หยุด ใบหน้าบิดเบี้ยวสยของขวัญของ วิญญาณที่เสียชีวิตแบบผิดธรรมชาติยิ่งน่าหวาดผวาราวกับจะส่งความ มุ่งร้ายแทรกเข้าไปในทุกพื้นที่ซึ่งจิตพยายามของเธอยึดครองไว้

ธรรมาวิญญาณที่ตายแบบไม่ปกติ หรือยังมีความขุ่นแค้น อาฆาตผูกติดกับผู้คน สถานที่ หรือสิ่งของก็เป็นสิ่งที่ต้องรักษาหวาดผวา อยู่แล้ว ยิ่งเป็นวิญญาณฆ่าตัวตายและสิ่งสูงส่งที่ใดที่หนึ่งแบบนี้ ยังมี พลังกดดันอันเข้มข้น ผั่งอารมณ์ขุ่นแค้นลึกลงไปในทุกตารางนิ้วของ สถานที่จนราวกับตึกร้างนี้บีบให้เธอหายใจไม่ออก

“คะ...คุณพล้มอย่าไปยั่วโมโหเขาสิคะ อะ...ฮือออ...” ต้องรัก สะอื้นปรามเจ้านาย

แต่ดูเหมือนพรำพรหะจะไม่สนใจ หญิงสาวยังคงตอกย้ำหนัก ขึ้นไปอีก

“ผู้หญิงคนนั้นชื่อพิมพาภรณ์ พวกเขามีบ้านอาศัยอยู่ด้วยกัน มาสามปีแล้ว”

“!!!”

คุณเคยได้ยินเสียงฝึกรัดร้องไหม

เสียงกรีดร้องที่ไม่มีใครได้ยิน...

มันเป็นเสียงเสียดสีบดขยี้ของแรงอารมณ์อันบ้าคลั่ง เสียดแทง กรีดหู บาดเข้าไปในอารมณ์ แทรกเข้าไปในประสาทการรับรู้ในส่วนที่ น่าจะยังไม่มีนักวิทยาศาสตร์คนไหนเคยค้นพบการทำงานของเซลล์นี้ ในร่างกายมนุษย์ หรือมันอาจไม่ได้มีอยู่ในร่างกายของคนทั่วไป มัน อาจเป็นชิ้นส่วนอวัยวะที่มีอยู่ในเฉพาะคนที่พิเศษมากๆ ก็ได้

ต้องรักถอนสะอื้นเมื่อคิดอย่างรว้ารวานใจว่าทำไมเธอต้องกลาย มาเป็นคนพิเศษคนนั้นด้วย (วะ!?)

หญิงสาวคู่ตัวลงนั่งยองๆ อุดหู้ไว้ตัวสั้น เธอสะอื้นจนตัวโยน แต่ก็ไม่อาจยับยั้งเสียงกรีดร้องของวิญญาณที่คลุ้มคลั่งได้หรอก

ร่างนั้นเล่นพล่านไปทั่วอย่างบ้าคลั่ง บางครั้งก็เข้ากระแทกผนังหรือเสาปูน ก่อเกิดคลื่นสั่นสะเทือนที่ตามองไม่เห็น แต่ต้องรู้สึกสัมผัสถึงการสั่นสะเทือนที่รุนแรงนั้นได้เป็นอย่างดี หรือบางที่ร่างปีศาจนั้นก็พุ่งทะลุผนังและพื้น เสียงกรีดร้องอย่างเสียดสีดังโหยหวนก่อนร่างวิญญาณนั้นจะพุ่งวูบโตนลงไปจากตึก ร่วงลงอย่างไร้การควบคุมราวกับเป็นวัตถุที่มีน้ำหนักขึ้นหนึ่ง

และ...ราวอุปาทาน เหมือนต้องรักจะได้ยินเสียงของทีปๆ หนักๆ หล่นกระแทกพื้น!

เสียงอันน่าสยดสยองยังไม่หยุดอยู่แค่นั้น

หลายนาที่ต่อมา...เสียงผละเหมือนของที่มีน้ำหนัก...เป็นขึ้นส่วนปะปนกับของเหลวที่แหลกและกีดขวางราวกับมีบางสิ่งบางอย่างค่อยๆ คืบคลาน...ครูดตัวขึ้นมาทางบันไดคอนกรีตดิบ เหมือนร่างทุนทุรายนั่นกำลังปีนป่ายกลับขึ้นมาซ้ำๆ อย่างทรมาน ไร้การเยียวยารักษา และไร้จุดสิ้นสุด

1

เสียงคิปลานอันน่าสยดสยองนั้นดังเป็นจังหวะ ใกล้เคียงเข้ามาทุกที กระทั่งผีร่างแหลกและนั่นคิปลานลากเอาซากของตนกลับมาอยู่ตรงหน้าต้องรักอีกครั้ง แล้วร่างหญิงสาวที่คว่ำอยู่บนพื้นก็บิดคอกลับมาร้อยแปดสิบองศา ตาสีแดงลุกโผลงเดือดดาลถึงใส่สาวน้อยที่ยืนยืนคอยอย่างอดทน แม้จะยังสะอื้นน้อยๆ แต่ดูมีความเยือกเย็นขึ้นอย่างประหลาด

ต้องรักใช้หลังมือปาดน้ำตา สูดจุมูกแดงก่ำที่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงแหบแห้งทั้งร่อนน้ำตาจากความสะเทือนขวัญ

“คะ...คุณพลัมถามอะ...ว่า...ฮึก...อารมณ์ดีขึ้นบ้างหรือยังคะ”

เจอคำถามนั้นเข้าไป...ต่อให้เป็นวิญญาณร้ายก็ถึงกับเจ็บไปเหมือนกันแหละ

ดวงตาแดงก่ำเบิกโผลงขึ้นสองเท่า ก่อนกะพริบพริบๆ

ท้ายที่สุด...ฝึก็เริ่มได้สติ เพราะไม่ว่าจะหลอกอย่างไร ยายผู้หญิงตรงหน้าซึ่งทำท่ากลัวเสียเหลือเกินก็ไม่ยอมทำอะไรมากไปกว่าร้องไห้ฮือๆ รวาววิญญาณอาลัยที่สิงอยู่ตามสถานที่รกร้าง และไม่อาจไปผูกไปเกิด

มัน...ฝันรายาตัดสินใจได้แล้วว่าคงไม่อาจสร้างความหลอนมาก

ไปกว่านี้ ร่างหงิกงอที่อยู่บนพื้นจึงค่อยๆ ยันตัวขึ้นท่ามกลางกระดุก
ແຫລກๆ ที่ลั่นกรอบแกรอบทุกการทรงตัวอย่างยากลำบาก ใช้เวลา
ชั่วพักหนึ่งกว่าที่ผีสาวจะจัดระเบียบกระดูกในร่างได้ แล้วตบๆ เศษเนื้อ
ແຫລกและให้ค่อยๆ เป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้นมาน้อย ก่อนตัวตาแดง
กำค้อนใส่ต้องรักที่พยักหน้าให้ด้วยสีหน้าเอาใจช่วยพร้อมกับเม้มปาก
แน่น ไม่แน่ใจว่ากำลังกลืนสะอื้น หรือกลืนอาการขย้อจากการเห็น
ภาพสยดสยองไม่น่าดู

หลังจากสุดลมหายใจเรียกพลังสองสามเฮือก ต้องรักก็เอ๋ยกับ
ผีนิรยาอีกครั้ง

“คุณพลัมมีอะไรจะบอกคุณคะ”

ต้องรักกดรีโมตคอนโทรลอันเล็กในมือ เครื่องฉายภาพก็สาด
แสงไปที่จอซึ่งไม่รู้ว่าจะติดตั้งไว้ตั้งแต่เมื่อไร ทำให้พื้นที่ตรงหน้ากลายเป็น
ห้องฉายภาพกึ่งวิดีโอคอนเฟอเรนซ์ย้อมๆ ห้องหนึ่งขึ้นมา

บนจอคือคลิปวิดีโอหนึ่ง เป็นภาพวัดไทยพุทธที่มีซุ้มประตูโบสถ์
วิหารเหมือนวัดไทยทั่วไป แต่ดูเหมือนว่าจะมีความเชื่อมโยงบางอย่าง
กับวิญญาณนิรยา เพราะผีสาวเหมือนจะนั่งขึงไป จ้องไปยังจอภาพ
ราวกับถูกมนตร์สะกด

“เจ็ดปีหลังจากที่เธอตัดสินใจกระโดดลงไปและเฝ้าอยู่ที่นี้ เป็น
ยังไงบ้างละ มันทำให้เธอหายโกรธไ้ผู้ชายสารเลวนั้นขึ้นบ้างไหม”
เสียงของพรำพรหะดังออกมาจากเครื่องขยายเสียงซึ่งถูกติดตั้งไว้ที่ไหน
สักแห่ง แต่ก่อนที่วิญญาณลั่นเท่านั้นจะเริ่มคลุ้มคลั่งรอบใหม่ พรำพรหะ
ก็พูดแทรกขึ้น

“ฉันไม่สนว่าเธอหรือผู้ชายคนนั้นจะเป็นยังไงหรอกนะ แต่นี่คือ
สิ่งที่ฉันให้คนไปตามหามา มีคนสองคนที่ต้องทนทุกข์ทรมานจากการ
ที่เธอประชดผู้ชายที่หมดรักเธอไปแล้ว...”

กลองหันเข้าไปในวัดที่มีผู้คนประปราย ทว่าที่เด่นชัดคือชาย

หญิงวัยกลางคนคนหนึ่ง น่าจะอายุราวสี่สิบปลายๆ ถึงห้าสิบปีเศษ และเห็นได้ชัดถึงความชราเกินอายุจากความทุกข์ที่กัดกร่อนจิตใจ ฝ่ายหญิงมีกรอบรูปอยู่ในอ้อมแขน ภายในกรอบนั้นเป็นรูปภาพหญิงสาวคนหนึ่ง ดูลักษณะแล้วนั่นคือการที่ญาติกำลังนำรูปผู้วายชนม์ไปทำพิธีสงฆ์แบบพุทธเนื่องในโอกาสครบรอบวันตายของคนในภาพ

ชายหญิงคู่นั้นดูแก่ชราแล้ว แต่คนในรูปกลับเป็นหญิงสาวสวยสะพรั่ง มันคือภาพที่ถ่ายไว้ตอนยังมีชีวิตอยู่ของร่างหมอกควันที่สั้นไหวราวกำลังสะอื้นไห้

“พอกับแม่ของเธอยังอยู่ และทรมานจากการสูญเสียเธอไป พวกเขาไปทำบุญให้เธอทุกปี”

“พ่อ...แม่...ฮือออ...”

ร่างวิญญาณนั้นปรวนแปรราวกับเจ้าตัวไม่ได้อยู่ในห้วงเวลา ปัจจุบัน รูปลักษณะผิวนเปลี่ยนดั่งกำลังสะท้อนภาพของตัวเองในห้วงเวลาของอดีต วิญญาณแค้นของหญิงสาวที่ที่แรกอยู่ในสภาพผีร้าย แหลักและค่อยๆ กลายร่างเป็นหญิงสาวคนหนึ่ง...กลับคืนมาเป็นคนเดียวกันกับคนในรูปที่พอกับแม่มาทำบุญให้ ทั้งชุดและทรงผมของเธอแปรเปลี่ยนไปมา มีทั้งชุดอยู่บ้านเบาสบาย ชุดเดรสสวยสำหรับออกงาน ชุดครุยรับปริญญา และบางรูปร่างนั้นก็แปรไปเป็นเด็กหญิงที่ยืนร้องไห้ดูภาพวิดีโอที่ทำให้เจ้าตัวระลึกถึงความทรงจำในช่วงมีชีวิต และย้อนคืนสู่เวลาที่ความทรงจำนั้นๆ เกิดขึ้น

“สังเกตเห็นอะไรไหม พวกเขาแกล้ง ดูทุกข์ทรมาน และต้องอยู่ต่อไปโดยไม่มีใครคอยดูแลพวกเขา” พระพรหมพูดต่ออย่างไร้เมตตา ขณะวิญญาณสะท้านเอือกสะอื้นอีกแข่งกับต้องรักที่สะเทือนใจจนร้องไห้ไปนานแล้ว

“พ่อจ๋า...แม่จ๋า...นิราขอโทษ ฮือ ฮึก...นิราผิดไปแล้ว” ผีนีรายาครวญสะอื้น ความรู้สึกผิดไหลบ่าออกมาเป็นน้ำตาที่รินไหลไม่หยุด

“แล้วไง เธอก็ตายไปแล้ว เธอเป็นลูกคนเดียว พ่อแม่เธอไม่มีคนดูแล ส่วนไอ้ผู้ชายคนนั้นมันก็ไปเสวยสุขอยู่กับผู้หญิงอื่น...แล้วไงต่อล่ะ” พระราชมารดากระหน่ำคำถามอย่างไร้ปราณี

“คะ...คุณพลัม...พะ...พอก่อนเถอะคะ...” ต้องรักกระซิบเสียงลั่นสะอื้น ขณะมองดูวิญญาณที่โดนเจ้านายเธอเชือดเฉือนจนแทบทรุดลงไปนอนกองกับพื้นแล้ว

แต่พระราชมารดาไม่สนใจ หญิงสาวเข้าประเด็นที่ต้องการโดยไม่ยอมเสียเวลาไปสงสารวิญญาณที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้มัน

“ฉันมีข้อเสนอให้เธอ เธอจะลองรับฟังดูไหม ฉันจะช่วยดูแลพ่อกับแม่ของเธอให้เอง ฉันจะให้เงินเกษียณสำหรับใช้จ่ายแก่พวกเขา ก่อนหนึ่งกับบ้านหนึ่งหลัง และสัญญาว่าจะส่งคนไปคอยดูแลเป็นระยะไม่ให้พวกเขาต้องพบกับความลำบากไปจนชั่วชีวิต”

ผีชะงักอาการสะอื้น เบิกตากว้าง มองตาค้างไปยังจอภาพซึ่งค้ำรูปพ่อกับแม่ผู้แก่ชราของเธอไว้ รื้อรอยเหี่ยวยุบของบุพการีราวกับแทรกรอยแตกร้าวลึกเข้าไปในใจ จนบีบหัวใจดีตบุตรสาวผู้คิดสั้นเพียงชั่ววูบ แต่ความเสียใจนั้นราวจะดำรงอยู่ไปชั่วกาล

“แน่นอนว่ามันต้องมีของแลกเปลี่ยน ฉันไม่เคยให้อะไรใครฟรีๆหรอกนะ” พระราชมารดาตบอารมณ์ในฉับพลัน

“กะ...แก...แกต้องการอะไร!” วิญญาณอาฆาตแทบจะกรี๊ดร้องตะโกนถาม ความบีบคั้นในวันนี้มันมากกว่าความรู้สึกทั้งมวลที่เธอได้รับในห้วงเวลาหลังความตายเป็นล้านพัน

“ฉันต้องการใช้ตึกหลังนี้ ถ้าเธอยังโอดบันจีจัมปอยู่ที่นี่ ก็ไม่มีช่างคนไหนกล้าเข้ามาทำ ดังนั้นแลกกับการย้ายออก ฉันจะดูแลพ่อแม่เธอให้เอง” พระราชมารดายื่นข้อเสนอที่ทำเอาผีสาวอ้าปากค้าง ตาค้าง

“เธอก็เสียใจไม่ใช่หรือไง ระหว่างความเสียใจที่ไม่ได้ดูแลพ่อ กับแม่กับความอาลัยอาวรณ์ไอ้ผู้ชายสารเลวคนนั้นอย่างไหนมันมี

มากกว่ากันล่ะ”

มันเป็นข้อเสนอที่...ทำเอาวิญญาณที่ยึดติดกับจิตสุดท้ายถึงกับ
กุมขมับ แทบทั้งเส้นผมตัวเองออกมา

“ตะ...แต่ฉันก็ยัง...” ฝืนร่ายาพยายามเถียงเสียงสั่นๆ

“เธอยังแค้นมันอยู่ ฉันเข้าใจและไม่ได้ห้ามเธอแค้นเสียหน่อย
แต่...แค้นแล้วได้อะไร การสิงสู่อยู่ที่ตึกร้างมันช่วยแก้แค้นให้เธอ
ได้ไหม” พรำพรหะเอ่ยเสียงเรียบ แต่ทำเอาผีเบิกตากว้าง ร้างสั่นเทา

“ฉันไม่ได้ไล่ให้เธอไปที่ไหนก็ได้ให้พ้นๆ นะ ฉันมีความรับผิดชอบ
ฉันเสนอเธออีกอย่าง เธอรู้ไหมว่า...ไอ้หมอนั่นมันกำลังมีความสุขอยู่
กับผู้หญิงคนอื่น...หยุดนะ! ห้ามกรีดร้อง! ห้ามร้องไห้! ห้ามโดดลงไป
อีก!” พรำพรหะสั่งเสียงแข็งใสผีที่ทำท่าทางเหมือนอารมณ์คลุ้มคลั่ง
จะกลับมาใหม่ ร้างหมอกควันนั้นชะงักการอาละวาด หยุดฟังเมื่อ
พรำพรหะเอ่ยเสียงเฉียบขาดต่อ

“เธอจะปล่อยให้มันมีความสุขกับผู้หญิงคนใหม่รีไร ในเมื่อเธอ
ต้องทนทรมานขนาดนี้!”

“ไม่!” ผีกรีดเสียงเกรี้ยวกราด ดวงตาแดงก่ำ

“ดี! แต่ฉันไม่อยากให้เธอแค่นี้ไปสร้างความมัน เธอยังตัดใจจากมัน
ไม่ได้ใช่ไหมล่ะ ฉันรู้ ไม่งั้นเธอคงเกิดใหม่ไปแล้ว และผู้หญิงคนนั้นที่
แย่งชิงของของเธอไปก็ควรได้รับบทเรียนถุกมัย”

ท้ายประโยคนั้น...ต้องรักแทบจินตนาการได้ถึงรอยยิ้มร้ายๆ ของ
เจ้านายสาวยามวางแผนการสุดร้ายกาจดักใครสักคนให้ตกหลุม
เลขาฯ สาวต้องกลืนก้อนสะอื้นที่ตื้นขึ้นมาจากอก น้ำตาคลอหน่วย
คราวนี้ไม่ใช่จากความกลัว ความสะเทือนใจ หรือเห็นอกเห็นใจผีสาว
อีกต่อไป แต่มาจากความสงสารตัวเองมากกว่ายามย้อนรำลึกถึงสิ่งที่
เผชิญมาตลอดเวลาที่ทำงานอยู่กับพรำพรหะ

“ทำไมเธอถึงไม่ไปเกิดเป็นลูกของพวกเขาล่ะ” พรำพรหะเสนอ

แฉะด้วยน้ำเสียงร่าเริงกับไลฟ์โค้ชผู้ปลุกพลังความคิดให้คนฟังในคลาส

“ทำแบบนี้คนนัยก็ไม่มีทางปฏิเสธเธอได้อีก ถ้าเกิดเป็นลูกเขา
ยังงเขาต้องรักเธออย่างไม่มีเงื่อนไข และ...ถ้าเธอยังจดจำความแค้น
นี้ไว้ได้ เธอก็แย่งความรักของเขาจากนางผู้หญิงคนนั้นมาเสียสิ แถม...
ในฐานะลูก...ฉันคิดเล่นๆ ยังเห็นวิธีการแก้แค้นเป็นสิบยี่สิบอย่างที่จะ
ทำให้มันทั้งคู่ต้องทรมานเหมือนตกนรกนะ”

ผี...ยีนนี่อึ้ง ตะลึงงันไป สีน้ตาลากใจถึงขีดสุดกับคำแนะนำ
นั้น

“เกิดเป็นลูกเขาสองคนแล้วแก้แค้นซะ” พรำพรหส์ล่ำทับพร้อม
กับเน้นย้ำความอาฆาตให้วิญญาณร้ายอีกต่างหาก “ทำให้พวกมันรู้
ว่าตลอดเวลาที่ถูกมันหลอกหลวงจนต้องตายโดยที่พวกมันไม่เห็นค่านี้...
เธอต้องทรมานแค่ไหน”

ตลอดเวลาที่ผ่านมามีคนพยายามขับไล่เธอด้วยสารพัดวิธี
สารพัดศาสนา สารพัดคนทรงคนเห็นผีที่เห็นจริงบ้าง ไม่จริงบ้าง
พวกนั้นเข้ามาและถูกเธอไล่ตะเพิดไปไม่รู้กี่หน

การทำบุญให้สารพัดวิธีก็ไม่อาจสิ้นคลอนจิตสำนักสุดท้ายแห่ง
ความเกลียดชังของเธอได้ แม้แต่บุญอันบริสุทธิ์ที่พ่อกับแม่ของเธอทำให้
ก็ยังไม่อาจคลายปมแห่งความทุกข์นั้นได้

แต่...ที่นินยาจะต้องยอมรับคือ... ตลอดเวลาที่ผ่านมาไม่เคยมีใคร
มอบข้อเสนอและชี้หนทาง...ไม่ใช่หนทางสว่าง แต่เป็นหนทางแก้แค้น
สุดสะใจชนิดที่ผีร้ายยังต้องยอมพยักหน้ารับแบบนี้มาก่อน

“ว่าไง ฉันไม่มีเวลาว่างมารอเธอคิดอยู่ทั้งคืนหรออะนะ จะเอาก็
พยักหน้า ไม่เอาก็ติดอยู่ตรงนั้นต่อไป ฉันจะได้ไปทำอย่างอื่น” พรำพรหส์
เร่งเร้าด้วยน้ำเสียงแบบไม่ยอมให้บอกผ่าน จนผีที่กักริมฝีปากตัวเอง
ใช้ความคิดอยู่นั้นต้องถามออกมา

“แกเป็นใครกันแน่”

2

‘ผู้หญิงคนนี้เป็นใครนะเธอ’

ต้องรักสุดจุมูกขณะน้ำตาหยดหนึ่งกลิ้งลงมาตามพวงแก้มอ้มให้เธอต้องใช้หลังมือป้าย สีนน้ำมีทั้งความหวาดกลัวปะปนความสะเทือนใจยามที่คำถามจากผีสาวทำให้เธอระลึกถึงความทุกข์ทรมานต่างๆ นานาที่ได้รับตั้งแต่พรำพรระเจตตัวเธอ และให้ตำแหน่งเลขาฯ ส่วนตัวแก่เธอ

...ตั้งแต่นั้นมาชีวิตหญิงสาวก็ไม่เคยพบกับคำว่าสงบสุขอีกเลย!

ไหล่บางสะท้อนเบาๆ ราวเหน็บหนาว น้ำตาของต้องรักพลันร่วงพรั่งมาอย่างห้ามไม่อยู่

“หยุดร้องให้ได้แล้วยะ ไอ้ต้อง!” น้ำเสียงเหี้ยมโหดของผู้ที่เธอกำลังระลึกถึงดังทะลุทะลวงลำโพงโทรศัพท์ออกมา พรำพรระยังอยู่ในสายและพูดคุยสั่งงานที่ตลกคั่งต่ออีกนิดหน่อย สั่งงานเหมือนไม่รู้ลึกรู้สาลักนิดว่าได้ส่งลูกน้องสาวที่อายุเพียงเพิ่งเข้าสู่วัยเบญจเพสให้มาอยู่บนตึกร้างที่ผิดุที่สุดเ็นย่าน แถมยังในช่วงเวลาโพล้เพล้ชวนหลอนถึงจะไม่ได้อยู่เพียงลำพังก็เถอะ ยังมีทีมงานอีกหลายชีวิตที่เข้ามาช่วยเหลือดูแลอยู่หอรก แต่...แต่...ฮือ...

“ผีมันไปแล้วยังจะมากลัวอะไรอีก” พรำพรระตวัดเสียงตอกย้ำ

...อย่างเหี้ยมโหด

“ต้องไม่ได้กลัวผีแล้วละ” ต้องรักซะอื่นซัก

“งั้นกลัวอะไร” พระพรหมถามกลับมาเสียงเหี้ยมจนคนฟัง
จำต้องกลืนก้อนสละอื่น พร้อมๆ กับกลืนคำตอบที่นึกไว้ลืงคอ

‘กลัวคุณพลัม คุณพลัมน่ากลัวกว่าผีอีก’

เพราะถ้าเธอเฉลยตอบไปดังใจคิดแล้วละก็...ท่าทางเธอจะได้
เจอเรื่องที่น่ากลัวกว่าผีนิยายอย่างแน่นอน

“ตะ...ต้องกลัว...กลัว” คนพูดเหลียวมองรอบกายเพื่อหาเหตุผล
ดีๆ มาอ้างกับเจ้านายสาวจอมโหด เหตุผลที่จะไม่ทำให้นางมารร้าย
ปรี๊ดแตกจนรังแกเธอได้อีก “กลัวถูกทิ้งไว้คนเดียวละ นะ...นี่คนอื่น
หายไปในกันหมดคะ”

หญิงสาวเพิ่งรู้สึกตัวว่าที่มงานที่พระพรหมส่งเข้ามาติดตั้งเครื่อง
ฉายภาพและติดระบบส่งสัญญาณซึ่งอยู่เป็นเพื่อนเธอจนถึงเมื่อครู่
หายตัวไปหมดเกลี้ยง ดูเหมือนระหว่างที่เธอเหม่อลอย ฝ้าแต่ส่งสาร
ตัวเองอยู่นั้น พวกเขาน่าจะพากันเก็บของและเผ่นไปหมดแล้ว

เอาแล้วไง!

ต้องรักเหลียวมองรอบกาย น้ำตาเริ่มขึ้นมาอีกครา แม้จะรู้อยู่
แล้วว่าผีนิยายถูกพาใส่กล่องพัสดุก่อนหนึ่งซึ่งมีสิ่งของของเธอเป็นที่
ยึดเหนี่ยว และกำลังถูกพาไปสู่อำนาจของอดีตคนรักที่สร้างครอบครัวยู่
กับผู้หญิงคนใหม่อย่างมีความสุขมาตลอดหลายปีโดยไม่ได้สนใจการ
ตายของนิยายลัคนิด

พวกเขาหาวิธีไม่ว่าความสงบสุขของพวกเขาจะมีอันสิ้นสุดลง
เมื่อชายในชุดคล้ายพนักงานบริษัทขนส่งไปกดกริ่งที่บ้านและส่งพัสดุ
ลึกลับกล่องนั้นให้ พวกเขา ก็คงได้แต่เซ็นรับไป โดยไม่รู้เลยว่าได้รับเอา
ความแค้นของอดีตคนรักมาไว้ในครอบครอง

“เขากลับกันหมดแล้วไง แก้มัวทำอะไรอยู่ รีบออกมาเร็วๆ เข้า

ทีมข้างล่างก็เตรียมจะถอนตัวกันแล้วนะยะ” พรำพรพะเช่นซี้ยวไ่
เลขาฯ สาวที่บ๊องและเป๋อจนโดนรังแกได้ตลอดเวลา

“ทุกคนคะ อย่าทิ้งต้องไว้สิคะ อ้อ...” ต้องรักตะโกนเสียงสั่นก่อน
กระโดด ขอยเท้าวิ่งอย่างเสียขวัญไปทางบันได

ถึงตึกจะไม่มีผีแล้ว แต่การไม่มีคนอยู่ด้วยทำให้เธอขวัญกระเจิง
เตลิดเปิดเปิงแทบขาวิดตกบันได...บันไดปูนเปลือยนั้นยังสร้างไม่เสร็จ
จึงไร้ราวจับ ทั้งยังตะปุ่มตะป่ำ บางส่วนแหงนงิน บางช่วงยังมีแผ่นไม้
ของบล็อกสำหรับหล่อปูนคอยขัดขาให้คนลูกหลงสะดุดจนเสียหลักแทบ
ถลาล้ม

หลังจากสะดุดเป็นรอบที่สี่ ต้องรักก็หยุดพักที่ชานบันไดของชั้น
ที่เท่าไรไม่รู้ หญิงสาวหอบหนัก ขาล้าจนหัวเข่าสั่น รู้สึกเหมือนกำลัง
อยู่ในหนังสยองขวัญ หรือไม่นั้นก็ในฝันร้ายของมิตพิศวทที่วิ่งลงมา
เท่าไรก็ไม่ถึงชั้นล่างเสียที

ความปวดร้าวของกล้ามเนื้อที่ขาซึ่งตึงจนแทบตะคริวกินเป็น
ประจักษ์พยานอย่างดีถึงช่วงเวลาที่ดีของเธอได้หายไป

หลังจากถูกพาตัวมายังตึกร้างน่ากลัวที่ครอบคลุมด้วย
เงาดำของพลังวิญญาณร้ายอันน่าอึดอัดและสยดสยองนี้ ต้องรักก็
ตั้งใจไว้แล้วแท้ๆ ว่าจะไม่มองสบตากับใคร หรือ ‘อะไร’ อย่างเด็ดขาด

แต่วินาทีหนึ่งที่เหมือนต้องมนตร์สะกด หญิงสาวก็รู้สึกถึงแรง
ดึงดูดที่เรียกร้องให้ต้องเงยหน้ามอง ต้องรักเบิกตากว้างเมื่อสังเกตเห็น
ว่าบนยอดตึก ที่ชั้นเกือบสูงสุดนั้นมีร่างหนึ่งยืนอยู่ ร่างผอมบางในชุด
กระโปรงสั้นบ่งบอกว่าเป็นสตรีนั้นกำลังยืนหมิ่นเหม่อยู่บนขอบตึก
โงนเงนราวกับจะยืนไม่อยู่ ผมเผ้ายาวยุ่งเหยิง แม้เธอจะยกสองมือขึ้น
ปิดหน้า แต่ไหลที่สั่นสะท้านก็บ่งบอกว่าคงกำลังร้องไห้อย่างหนัก

ยังไม่ทันที่ต้องรักซึ่งกำลังตกตะลึงจะได้เอ่ยปากทักออกไปถึง

ความน่ากลัวและอันตรายของจุดที่เธอยืนอยู่ ผู้หญิงบนที่สูงซึ่งก้มหน้าเหมือนสะอึกสะอื้นอยู่นั้นก็พลันเงยหัวขึ้นมา และเพ่งสายตาดูลงมาที่เธอ

วินาทีที่สหายตาต้องรู้สึกราวกับมองผ่านเลนส์ซูมกำลังสูงของกล้องสำหรับถ่ายทำภาพยนตร์ ภาพนั้นหดสั้นเข้ามาราวกับอีกฝ่ายมาปรากฏกายอยู่ตรงหน้า ใกล้จนเห็นเงาสะท้อนในลูกตาสีดำของผีที่ขยายใหญ่เกินปกตินั้น มันสะท้อนเงาของร่างหนึ่งในชุดพลั่วไหวที่ไม่คุ้นเคย แวตตาวโหวบดังดูดสติสัมปชัญญะต้องรักให้เพ่งจ้องภาพของร่างที่คล้าย...คล้ายคล้ายจำได้ แต่ก็คล้ายคล้ายไม่รู้จำนั้น

และแค่เพียงพริบตาร่างบนที่สูงก็หึ่งตัวลงมาจากยอดตึกยี่สิบกว่าชั้น!

เธอได้ทันกรีดร้องหรือเปล่าไม่แน่ใจ เพราะหลังจากนั้นก็เหมือนมันวูบไป...

เมื่อรู้สึกตัวอีกครั้งก็มาอยู่บนยอดตึกและกำลังจะถูกบังคับให้กระโดดลงไปแล้ว

‘แต่ก่อนหน้านี้...’

หญิงสาวกอดพัน กุมหัวเข้าสั่นๆ ของตัวเองไว้ กล้ามเนื้อทุกมัดบนขาทั้งสองข้างตึงเปรี๊ยะจนรับรู้ได้แบบแทบน้ำตาไหลว่ามันถูกใช้งานมาอย่างหนักหน่วงในช่วงที่เธอจอดับไปแห่งๆ

ช่วงเวลาที่ยาของเธอก่อนหน้านี้มีความเป็นไปได้สูงทีเดียวที่ยายผีบ้านนั้นจะบังคับให้เธอเดินขึ้นบันไดตึกยี่สิบชั้นไปใกล้จุดสุดท้ายที่เจ้าตัวยีนก่อนจะโดดลงมา

ฮือๆ ยายบ้าเอ๊ย!

ทำไมนะ...ทำไม

ทำไมถึงไม่รู้จักเลือกตึกที่สร้างลิฟต์เสร็จแล้วหา?

หญิงสาวเม้มปาก ด่าทอผิอยู่ในใจอย่างโกรธๆ ขณะนวดหัวเข้า

ที่ปวดร้าวจนแทบต้องปาดน้ำตา

เมื่อต้องรักเงยหน้าขึ้น หญิงสาวก็ต้องประหลาดใจเมื่อเห็นการเคลื่อนไหวบางอย่างอยู่อีกฟากของตัวอาคาร ชั้นนี้ต่ำลงมา น่าจะน้อยกว่าชั้นสิบแล้ว ด้วยความที่อยู่ชั้นล่างๆ บางส่วนของอาคารจึงก่ออิฐมวลเบาเกินไปบ้างแล้ว ทำให้มันเกิดเป็นห้องกลายๆ บดบังสายตาดูเห็นคนที่อยู่อีกฟากไม่ชัดเจน

แต่การได้รู้ว่ามีใครอยู่ด้วยทำให้เธอเริ่มอุ่นใจขึ้นมาละ คงเป็นหนึ่งในทีมงานของพรำพรหะที่ยังมีเมตตาอยู่รอสาวน้อยบอบบางน่าสงสารเช่นเธอ ไม่ให้ต้องผจญกับการเดินลำพังอยู่ในตึกร้างน่ากลัว

ถึงแม้มันจะยังคงมีสภาพตึกร้างน่ากลัวอยู่ แต่เมื่อกวาดตาไปโดยรอบแล้ว สาวผู้มีสัมผัสพิเศษก็พบว่ามันไม่มีอนุของพลังงานร้ายๆ ที่น่ากลัวของผีร้ายนิยายครอบคลุมอยู่อีกแล้ว กลายเป็นแค่อาคารเก่าโทรมเหมือนสภาพที่มันควรเป็น

เงาตะคุ่มๆ ของคนที่เธอเห็นทำให้หญิงสาวตัดสินใจเดินไปหาเพื่อจะได้เพื่อนคุยระหว่างเดินลงบันไดด้วยใจ

นึกดีใจว่าโลกนี้ยังมีคนใจดี รอคอยจะช่วยเหลือเธออยู่จริงๆ

สาวโลกสวยยิ้มกว้างขณะคิดอย่างผ่องใสปนเปลวๆ เกือบๆ จะไร้อคติ

บริเวณที่เธอเดินไปเป็นผนังอิฐมวลเบาที่ก่อทิ้งไว้และสูงประมาณหนึ่งเมตรเศษทำให้มองได้ไม่ชัดเจนกว่าคนที่อยู่อีกฟากหนึ่งทำกิจกรรมอะไรอยู่ และเป็นอะไรบางอย่างที่...

หญิงสาวชะงักฝีเท้าก็ก เบิกตาก้างอย่างตื่นตะลึงเมื่อเข้าไปใกล้จนเห็นได้ชัดว่าตรงหน้านั้นไม่ได้มีคนอยู่แค่คนเดียว...มีคนสองคน...เป็นเงาตะคุ่มในแสงยามโพล้เพล้ซึ่งตะวันตกไปแล้ว แต่ยังพอมองได้ว่าในแสงหุบหู่ทั้งคู่เป็นชายกับหญิงที่แนบชิดกันบนกองล้งเก่าๆ กำลังทำกิจกรรม เอ่อ...

แถม...ดูเหมือนผู้หญิงกำลังอยู่ด้านบนเสียด้วย!

เธอกำลังเคลื่อนไหวอย่างเมามัน ขณะผู้ชายคำรามเสียงต่ำ

“ว้าย!” ต้องรักอุทานก่อนยกสองมือขึ้นอุดปาก โหมตัวเองที่ตกใจจนลืมตัวส่งเสียงร้องออกมาทำให้คนทั้งคู่รู้สึกตัว ชะงักกิจกรรมที่กำลังทำกันอยู่ หันมามองบุคคลที่สามอย่างเธอที่เข้ามาขัดจังหวะ

“อะ...ฮือ...ขอโทษค่ะ ต้อง...ต้องไม่เห็นอะไรทั้งนั้นเลยคะ”
ต้องรักคลายความตะลึง รีบหมุนตัวกลับ ยกสองมือขึ้นปิดหน้า

“ปะ...ไปแล้วค่ะ ต้องไม่รบกวนแล้วค่ะ ต้องจะไปเดี๋ยวนี้....”
ทั้งๆ ที่คิดจะรีบหนีไปจากตรงนั้น แต่ขาเจ้ากรรมดันลั่นจนก้าวไม่ออกหมดแรงจนต้องคว้าตัวลงไปใช้สองมือค้ำหลังหัวเข้าไม่รักดีของตัวเองที่ปวดหนึบและอ่อนแรงจนยกไม่ขึ้นเสียด้วยซ้ำ แถมดันมาเป็นในเวลาที่กำลังเข้าด้วยเข้าเซ็มแบบนี้

จังหวะที่หญิงสาวก้มตัวลงนั้นพลันมีเสียงลมวูบข้ามหัวไป การก้มตัวของเธอทำให้รอดอย่างหวุดหวิดจากการถูกชนโดยอะไรบางอย่างที่ปลิวข้ามห้องไปกระแทกเสาดังโครม!

ต้องรักสะดุ้งสุดตัว หญิงสาวยืดตัวขึ้น เบิกตากว้าง มองตรงไปยังร่างที่กระแทกเข้ากับเสาปูน แรงจนเกิดรอยร้าวและเศษปูนร่วงกราวลงมาตามร่างที่ร่วงลงไปกองกับพื้น ในความสลัวเห็นได้ว่าเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ผมยาวสยายรุ่มร่ายระไบหน้า และท่าทางจะเจ็บหนักจนลุกไม่ได้แล้ว

และ...และคนที่ทำให้เกิดความเสียหายต่อเสาและร่างกายของผู้หญิงตรงหน้านั้น...

ต้องรักหันกลับมาองและต้องเบิกตาโตขึ้นเป็นสองเท่า จ้องตาแทบไม่กะพริบไปยังร่างที่กำลังลุกยืนขึ้นมาท่ามกลางกองขี้วของเก่าๆ

อาจเป็นด้วยความสูงใหญ่ของเขา...หรือผมสีน้ำตาลอ่อนนั้น...

หรืออาจเป็นเสื้อเชิ้ตหลุดลุ่ยที่เผยให้เห็นกล้ามเนื้อแน่นปึก ชิกซ์แพ็ค
หกลูกเป็นแนวชัดเจนแน่นเชียวชะวนตะลึง หรืออาจเป็นดวงตาสีอำพัน
ที่ราวกับเปล่งประกายเรืองแสงสว่างออกมาในความมืดนั้นก็ได้ที่ทำให้
หญิงสาวยิ้มนิ่งมองเขา

ผู้ชายคนนี้แผ่รังสีอันตรายน่าหวาดหวั่นของผู้ล่าออกมาอย่าง
ชัดเจน

“แกเป็นใคร?” ชายแปลกหน้าถามด้วยสายตาดูดัน...ดวงตาสี
อำพันคู่นั้นน่าจะเอาสาวน้อยใจระทึกสั่นไหวแทบทะลุออกนอกอก

“อะ...เอ่อ...ต้องค่ะ” ต้องรักตะกุกตะกักตอบคำถามคนที่ทำ
หน้าถมึงทิ้งเหมือนโกรธกันมาตั้งแต่ชาติปางก่อนงั้นแหละ

และ...แทนที่เขาจะเข้าใจ ชายหนุ่มขมวดคิ้ว ทำสีหน้าหาเรื่อง
เพิ่มขึ้นไปอีก

“ฉันชื่อต้องรักค่ะ” หญิงสาวรีบอธิบาย เมื่อนึกขึ้นมาได้ว่าชื่อ
ตัวเองนั้น...อธิบายเข้าใจยากไปนิดหน่อย แต่อีกฝ่ายไม่ได้มีสีหน้า
เข้าใจขึ้นมาสักนิด เขาหรือตามองเธอหัวจดเท้าก่อนกระซอกเสียงถาม

“มาทำอะไรที่นี่”

“ต้อง...เอ่อ...เจ้านายต้องเป็นเจ้าของตึกนี้ค่ะ” ต้องรักรีบอธิบาย
ตามความเคยชิน “จะ...เจ้านายให้ต้องมาตรวจดูความเรียบร้อยของ
ตึกให้ค่ะ” นั่นคือเหตุผลที่พำพรชใช้เวลาพาเธอเข้าไปตามตึกที่ชื่อ
ไว้ เพื่อขับไล่ ‘ปัญหา’ ที่สิงสู่อยู่ในตึกพวกนั้นนะ

เจ้านายสาวช่างมีกลวิธีในการพูดไม่ให้อันอื่นแตกตื่นตกใจเสมอ
เห็นโกะๆ แบบนี้ แต่ต้องรักก็เรียนรู้วิธีการพูดจาวางฉลาดจาก
หญิงสาวผู้เป็นเจ้านายมาได้หลายคำเหมือนกันนะ

“น่ารำคาญ” ชายแปลกหน้าที่น่าจะเป็นผู้บุกรุกจิปาก ทำสีหน้า
รำคาญ เข้มมองมาด้วยสายตาน่ากลัวขณะเดินเข้ามาใกล้ “อย่ามา
เกะกะได้ไหม”

‘ฮือ...น่ากลัวอะ...’

ต้องรกร่องอยู่ในใจ แต่จิตใจที่ขาไม่รักดีเอาแต่สั่น ไม่ยอมขยับ
หนี จนเขาเข้าประชิดตัวและยกมือขึ้นมาอย่างคุกคาม มือใหญ่ตะปบ
เข้าเต็มหน้าต้องรกรพร้อมคำรามเสียงห้าวๆ โหดๆ ออกมาอีกที

“หลบไป!”

มีเสียงกระแทกหนักๆ ดังสนั่น ต้องรกรหลบตาปี แต่กลับไม่รู้สึกละ
เจ็บปวด หรือตัวแหลกเหลว ทั้งๆ ที่คิดว่าตนเองต้องถูกหักคอแทงๆ
จากเรี่ยวแรงของผู้ชายที่เหวี่ยงผู้หญิงทั้งตัวข้ามห้องไปได้

เอาจริงๆ เธอรู้สึกเหมือนโดนผลักรถกระบะ...อาจจะแรงไปหน่อย
แต่ไม่ได้ถึงกับเจ็บจนทั้งรอยช้ำไว้ เทียบกับตอนที่โดนพร้าพรระแกลง
หยิกเอาเจ็บๆ ยังไม่ได้เลย หญิงสาวรู้สึกมีสายลมวูบผ่าน พอลืมตา
ขึ้นก็พบว่าตรงหน้าว่างเปล่าแล้ว

มีเสียงความเคลื่อนไหวอยู่ด้านหลัง พอหญิงสาวความรู้สึกชัก
หันกลับไปก็พอดีได้เห็นชายหนุ่มตัวใหญ่กำลังโดนตอยเข้าหมัดหนึ่ง
เสียงดังสนั่น นั่น...ต้องแรงมากแน่ๆ เพราะทำเอาร่างใหญ่โตนั้นถึงกับ
ปลิวถลาลมล้มอยู่แทบเท้าเธอ

‘นะ...นี่มันเกิดอะไรขึ้นล่ะ!’

หญิงสาวเบิกตากว้างจ้องมองทุกสิ่งทุกอย่าง แต่สมองที่ติดจะ
ช้าหน่อยๆ ทำให้ยากจะเข้าใจเหตุการณ์ได้ในทันที

มันก็คล้ายๆ กันกับเวลาที่เธอเจอผีแหละ แม้จะมารู้สึกตัวทีหลัง
ว่าเหตุการณ์มันสุดแสนไม่แมกเซนส์เลยสักนิด แต่ตอนที่อยู่ในเหตุการณ์
เธอก็ไม่เคยถูกใจคิดได้เลยว่าเผชิญอยู่กับอะไร

เช่นเดียวกันกับตอนนี้ คู่ชายหญิงที่ที่แรกเธอเข้าใจว่าพวกเขา
กำลังปลีกวิเวกมาแอบทำเรื่องพีเจจริงกันในตึกร้างห่างไกลผู้คน แล้ว
เธอดันเผลอล้มเอาพวกเขาตอนกำลังเข้าด้ายเข้าเข็มกัน จึงทำให้ฝ่าย
ชายโมโหจนเหวี่ยงผู้หญิงไปกระแทกเสานั้น...ที่จริงแล้ว...

ผู้หญิงที่โดนเหวี่ยงไปกระแทกเสาไม้มีที่ท่าบาดเจ็บเล็กน้อย
แถมยังต่อยผู้ชายจนล้มลงกับพื้นและกระโจนขึ้นมาคร่อมพร้อมกับ
รัวหมัดต่อยไม่ยั้ง ทั้งแรงและเร็วจนมองไม่ทัน ได้ยินเพียงเสียงผิวะ
ผิวะ ผิวะ! ดังรัวไม่ขาด

เอ่อ...อ่า...นี่มัน...มัน...คือ...

ผิวะเมียดก็กันไซ้ไหม?

“เอ่อ...อย่าทะเลาะกันเลยนะคะ ต้องผัดเองที่โผล่เข้ามา
ขัดจังหวะพวกคุณ ต้องขอโทษด้วยค่ะ เลิกตีกันเถอะนะคะ” ต้องรัก
พยายามประสานรอยร้าวคนทั้งคู่ด้วยสีหน้าเหยเก สะดุ้งทุกครั้งทีหญิง
สาวอึดอัดหนักๆ ลงบนใบหน้าชายหนุ่ม ดูเหมือนเสียงของเธอจะ
ทำให้ฝ่ายหญิงรู้สึกตัวขึ้นมา เธอหมุนคอกลับมามองด้วยองศาแปลก...
แบบไม่น่าจะหันมาได้ แถมยังถลึงจ้องด้วยดวงตาแดงก่ำและส่ายยืม
ไส้อย่างมาดร้ายด้วย...ด้วยปากที่ฉีกลิ้มแทบถึงหู

นาทีนั้น...เป็นครั้งที่สองของวันที่ต้องรักหลุดพ้นความเบลอลอก
มาพบว่าตัวเองกำลังเจออยู่กับ ‘อะไร’ อีกแล้วว้า...แง...

แถม...มันเห็นเธอแล้วด้วยยย!!!

ผีสาวผมสยายยุ่งหมุนตัวมา ทำท่าเหมือนจะกระโจนใส่ต้องรัก
ซึ่ง...ขาทั้งข้างทั้งส้นจนไม่มีปัญญาจะถอยหนี ตั้งแต่ตอนที่โดนผู้ชาย
คนนั้นคุกคามแล้วแหละ หญิงสาวจึงทำได้เพียงแค่อีกตากว้าง จ้อง
นิ่งไปที่ทรงเล็บคมกริบซึ่งกำลังพุ่งเข้าใส่ตัวเองเท่านั้น

‘ฮือ...ตายแหง!’

ต้องรักคิดว่าไม่เคยมีวันไหนที่หัวใจของเธอเดินโลดด้วยความ
ระทึกได้เท่าวันนี้อีกแล้ว

ก่อนหน้านี้มันสิ้นระรัวด้วยความสยองขวัญสิ้นประสาทจาก
ผีหวงที่ซึ่งฆ่าตัวตายเฝ้าตึก แถมมันยังโดนเขย่าด้วยการเดินขึ้นลงตึก
ถึงยี่สิบชั้นจนข้อเข่าแทบรับไม่ไหว นี่หัวใจยังจะเจอความระทึกของการ

ถูกใจจนทำร้ายให้หวาดเสียวอีกระลอก แต่ก่อนที่ทรงเล็บคมกริบนั่น
จะกรีดลงบนร่างเธอ ผู้คุกคามก็โดนกระชากผมจนหน้าหงาย

ชายหนุ่มดวงตาสีอำพันถลึงตาดุดันให้เหมือนแทนความหมาย
ว่า อย่ามาเกะกะเขาได้ไหม ก่อนหันไปจิกหัวผีสาวโขกกับพินปุ่น แรง
จนคอนกริตแตกกระแหงแทบทะลุเป็นรูตามรูปสี่รีระะ

นาทีนี่...ต้องรักเพ็งคิดได้ว่า...ไม่มีคนธรรมดาคนไหนที่จะกระแทก
หัวคนลงจนพินแตกได้ การที่เหวี่ยงผู้หญิงข้ามห้องไปกระแทกเสานั้น
ก็เหมือนกัน

มัน...มัน...

มันไม่ใช่มานู๊ดด...!!!

3

อมนุษย์สองตนนั้นต่อสู้กันไปทั่วห้อง

ทั้งสองผลัดกันจู่โจมอีกฝ่ายด้วยมือ เท้า เข่า ศอก หรือแม้กระทั่ง ฟันแหลมๆ ของผีสาวที่อ้าปากกว้างจนแทบฉีกถึงหู เผยฟันที่กลายเป็นซี่แหลมๆ เหมือนฟันฉลามงับใส่คู่ต่อสู้ กัดกระชากจนเข็ดหลุดลู่ยของผู้ชายคนนั้นฉีกขาด ต้องรักไม่ทันเห็นว่ามีชิ้นเนื้อหลุดติดออกมา หรือเปล่า เพราะทั้งคู่เคลื่อนไหวเร็วมากจนหมุนไปทั่วห้อง ทั้งเสา พื้น หรือแม้แต่เพดานล้วนแล้วแต่กลายเป็นที่รองรับอารมณ์อันบ้าคลั่งและ เรี่ยวแรงอันเกินมนุษย์ของทั้งคู่ ต้องรักหมุนตามจนคอจะเคล็ด มองตามการต่อสู้กันด้วยความเร็วเหนือมนุษย์นั้นจนตาลายไปหมดแล้ว

ดูเหมือนทั้งคู่จะกำลังติดพันกับการเอาชนะอีกฝ่าย จนลืมให้ความสนใจไปว่าในห้องยังมีใครอยู่ตรงนี้อีกคนหนึ่ง

สุดท้ายหญิงสาวก็ตัดสินใจได้ว่า...

การไม่ได้รับความสนใจแบบนี้ก็ได้อยู่เหมือนกัน

ควร...ปล่อยทั้งคู่ให้โรมรันกันอยู่อย่างนี้ต่อไปแหละ เธอจะได้อาศัยจังหวะนี้...แผ่น!

หญิงสาวตัวเล็กผอมบางในชุดเดรสสีหวานค่อยถอยห่างออกมาได้อย่างสะดวก

อา...ในที่สุดหลังจากเจอเรื่องซวยๆ มาทั้งวัน การหนีจากผีไปได้อย่างเนียนๆ นี่ถือเป็นโชคอย่างหนึ่ง...ละมั้ง

แต่ปัญหาที่ต้องรักษามองข้ามไปคือ ทั้งคู่กำลังต่อสู้กันไปทั่วห้อง ด้วยความเร็วเหนือมนุษย์จนสายตาเธอไม่อาจจับการเคลื่อนไหวของพวกเขาได้ทัน

ดังนั้น...เมื่อถูกพุ่งเข้ามาใส่ในจังหวะที่เธอกำลังถอยหนีเนียนๆ นั้นจึงเป็นไปไม่ได้เลยที่หญิงสาวเพียงข้างอย่างเธอจะหลบหลีกการจู่โจมนั้นพ้น

ใช่ค่ะ...โดนกระแทกอีกเข้าให้!

ด้วยเรี่ยวแรงเหนือมนุษย์ที่แม้จะเป็นแค่การเฉี่ยวจากพวกเขา แต่สำหรับเธอ...สาวน้อยผู้บอบบางก็ถึงกับชนเซแล้ว ต้องรักรัดพลีวไปไกลหลายเมตร ซึ่งถ้ากระแทกเข้ากับผนังคงจะเจ็บมากๆ เลย แต่ไม่หรอก...

ที่มันไม่เจ็บก็เพราะ...ก็เพราะมันไม่มีข้างฝาไง!!

ด้วยความที่ยังสร้างไม่เสร็จ ผนังในส่วนที่ควรมีจึงไม่มี ไม่มีผนังกันขอบเขตของตัวตึกเอาไว้ด้วย จึงไร้สิ่งใดมายับยั้งการร่วงหล่นของหญิงสาวร่างบอบบางที่โดนลูกหลงจากการต่อสู้กันของสิ่ง...ที่ไม่รู้ว่าใช้สิ่งมีชีวิตมั้ย แต่ที่แน่ๆ คือไม่ใช่คนแน่ๆ

ร่างผอมบางโดนชนจนกระเด็นหลุดออกจากตัวอาคาร

...หลุดลอย...ร่วงหล่น ตกตึก!

ใช้เวลาหลายวินาทีที่สาวน้อยจอมเบลลอร์จะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรกว่าที่เจ้าตัวจะตระหนกและตระหนักได้ว่าต้อง...ต้องตกใจสินะ!

แต่ยังไม่ทันที่ต้องรักษากะอำปากส่งเสียงอะไรออกมา อะไรก็อย่างก็พุ่งวูบมากระแทกจนจุก การกระแทกนั้นไม่ได้ช่วยหยุดยั้งการหล่นของเธอ แต่กลับยิ่งเพิ่มความเร็วของการร่วงหล่นขึ้นไปอีก!

หล่น!

...หล่นโดยไม่มีอะไรมาขึ้น!

หล่น...จากตึกเกือบสิบชั้น!

กรีดลึคะ รออะไร!?

“อ้า!!! อึก!!! อึก!!! อ้อ!!!”

เสียงกรีดร้องของหญิงสาวยังไม่ทันสุด เธอก็ถูกตะปบอุดปากไว้ด้วยมือใหญ่กระด้างพร้อมเสียงคำรามหงุดหงิดอยู่ใกล้ๆ

“หนวหนู!”

และพอพยายามตั้งสติลืมตาขึ้นมาดู ก็พบว่ากำลังสบสายตากับอำพันสองก้อน...

ไม่ใช่สิ สิ่งที่อยู่ประชิดตาคือดวงตาสีอำพันคู่หนึ่ง

เป็นดวงตาสีน้ำตาลอมเหลืองที่ใสสว่างและเจิดจ้าของผู้ชายที่ต่อสู้กับปีศาจสาวอยู่เมื่อครู่ และดูเหมือนเขาจะโดนโจมตีจนกระเด็นตกลงมาด้วยอีกคน เดวว่าเขาคือเจ้าของแรงกระแทกเมื่อกี้แรงๆ ที่อัดเข้ามาจนเจ็บ แถมยังทำให้เธอตกเร็วขึ้นกว่าเดิมอีก

ตก! หก! แหก!

แม่ตกแตกแล้วค่า!

ตายแน่ๆ แล้ว!

คุณพล้มช่วยด้วย!

ดูเหมือนว่าชื่อสุดท้ายที่คิดถึงนี้แหละหลังที่สุดเพราะการตกกระแทกถึงพื้นนั้นไม่ได้ทำให้เจ็บปวดรวดร้าวราวร่างแตกเหลว เพราะพื้นคอนกรีตอย่างนี้กลัว

เสียงตกดังหนักแน่น ร่างแดงดังอีกนิดหน่อย พร้อมกับความเจ็บจุกๆไม่ขึ้น หญิงสาวลันรับรู้ได้ถึงแรงกระเพื่อมของวัตถุที่นุ่มกว่าพื้นคอนกรีต หนุ่นๆ รับแรงกระแทกได้ มีเสียงฟูของลมผสมกับเสียงผู้คนคุยกันฟังไม่ได้ศัพท์ มีเสียงอุทานตกใจก่อนเสียงผีทำหลายน่าจะใกล้เข้ามา

ต้องรักกะพริบตาปริบๆ มองดูท้องฟ้ามืดดำที่มีดวงดาวประปราย และสูงเสียดยิ่งกว่าสูง จันทรเสี้ยวแขวนอยู่เหนือตึกร้าง และ...อาจเป็น อุปาทานที่หญิงสาวเห็นร่างหนึ่งในตึกที่ความมืดกลืนกินไปหมดแล้ว แต่เธอกลับยังสบตากับ...ไม่รู้จะเรียกว่าอะไรดี ร่างในชุดกระโปรง ผมยาวสยายยู่เหยง ดวงหน้าเลือนราง แต่เห็นได้ถึงประกายตา วาววามมาดร้ายของมนุษย์

มนุษย์ที่ชนเธอจนตกลงมา แถมยังเหวี่ยงผู้ชายอีกคนลงมา...
'เดี๋ยว!'

เจ้าของร่างกะปลกกะเปลี่ยผืนความเจ็บปวดรวดร้าวพุงตัวลุก ขึ้นมานั่ง เหลียวมองหาอย่างงๆ เพื่อพบว่าผู้ชายคนนั้นหายไปแล้ว!

บนผืนผ้าใบโล่งกว้างที่หนาจากพื้นหลายเมตร เพราะสุมลม เข้ามาเป็นเบาะลมขนาดยักษ์ที่ช่วยป้องกันอันตรายให้เธอจากการตก จากที่สูง บนพื้นที่หลายตารางเมตรนั้นนอกจากเธอแล้วก็ไม่มีส่วนชีวิต อื่น...

สิ่งไม่มีชีวิตก็ไม่มีเช่นกัน ขอขอบคุณคุณพระคุณเจ้า

ความวุ่นวายค่อยๆ ทายอยเกิดขึ้นรอบตัว ผู้ชายหลายคนกำลัง พยายามปีนขึ้นมามาหาเธอที่นั่งงออยู่บนเบาะลมขนาดมหึมาอันหนึ่ง

เบาะใหญ่ๆ เหมือนที่เห็นเขาใช้กางแล้วเป่าลมเข้าไป เอาไว้วาง ดักในเวลาที่มีคนจะโดดตึกนะ

น่าจะเป็นหนึ่งในแผนสำรองของพรำพรระ เจ้านายแสนโหด ของเธอเห็นชัดๆ เหี้ยมๆ อย่างนั้นก็เหอะ แต่ก็ไม่เคยปล่อยให้ลูกน้อง อย่างเธอต้องไปเผชิญอันตรายจริงๆ สักครั้ง

พรำพรระเป็นคนรอบคอบที่มองโลกในแง่ร้ายชนิดสุดๆ นั่น ทำให้ในแต่ละครั้งที่ลงมือทำงานต้องมีแผนสำรองไม่ต่ำกว่าสิบแผน และแต่ละแผนสำรองก็ยังมีแผนสำรองแยกย่อยไปอีกไม่ต่ำกว่าสอง สามแผนเสมอ เรียกได้ว่าทำงานกับพรำพรระต้องมีสิบสามสิบแผน

เป็นอย่างต่ำ และการตกจากตึกสูงของเธอก็ไม่น่าจะอยู่ในแผนการ เห็นได้จากอาการตกตกใจของบรรดาที่มงานที่ปายป็นกันขึ้นมาพร้อมบอกต่อๆ กันไปว่า...

“ตกตึก มีคนตกตึก คุณต้องรักตกตึก”

“ไม่เป็นไรใช่ไหมครับ” ที่มงานในชุดหมีสีเข้มคนหนึ่งเข้ามาพุงพร้อมถามอย่างห่วงใย

เกือบ...ต้องรักเกือบได้ซึ่งใจอยู่แล้ว แต่มีอีกเสียงหนึ่งแทรกเข้ามาเสียก่อน

“แกตกลงมาได้ยังไงหาไอ้ต้อง นี่ดินะที่เขายังไม่เก็บเบาะลมนะ ไม่งั้นนะ...ฮืม!” เสียงแหวของพรำพรชดังทะลุทะลวงเครื่องมือสื่อสารออกมา

ดูเหมือนว่าอุบัติเหตุ ‘เล็กๆ’ ที่เกิดขึ้นจะรายงานไปถึงทางพรำพรชอย่างรวดเร็วโดยไม่อาจปกปิดเอาไว้ได้

“ไหนบอกว่าผีมันไปแล้ว แกยังจะตกลงมาได้ยังไงอีกหา! รายงานมาเดี๋ยวนี้เชียวนะ ว่าไปทำอីท่าไหนถึงตกลงมาได้” น้ำเสียงเช่นเขี้ยวของพรำพรชยังดังออกมาจากวิทยุสื่อสารอย่างต่อเนื่อง

“ต้อง...ต้อง...ต้องโดนผีผลักคะคุณพลัม” ต้องรักเอ่ยด้วยเสียงสั่นเครือ น้ำตาร่วงพรูอีกครั้งพร้อมกับคำด่าไม่ซ้ำของพรำพรชที่รั่วออกมาจากเครื่องมือสื่อสาร

“ผีบ้านป่าแกเรอะ ผีคนตกตึกนะ!”

4

“ตกลงมันมีผีก็ตัวกันแน่”

นั่นเป็นคำถามเดียวกันกับที่ต้องรักถามตัวเองอยู่เหมือนกัน แต่เมื่อมันมาจากน้ำเสียงคาดคั้น โหดเหี้ยม และอำมหิตของพรำพรระเจ้านายสาว น้าหนักของเรื่องราวที่เจอมาจึงกดทับจนสาวน้อยแทบทานทนไม่ไหว

“ต้อง...ต้องไม่รู้ค่ะ” ต้องรักก้มหน้าพึมพำแผ่วๆ ก่อนจะสะดุ้งกับเสียงตบโต๊ะปัง!

พรำพรระอารมณ์เสียสุดๆ เกือบหลุดตวาดแหงเข้าใส่แล้ว

ทำงานด้วยกันมาตั้งหลายปี ต้องรู้ว่าคำว่า ‘ไม่’ ไม่มีอยู่ในสารบบของเธอ

ทุกคนที่ทำงานกับพรำพรระต้องรู้ว่าห้ามพูดว่า ‘ไม่รู้ ทำไม่ได้’ หรือไม่มีทางออกมาเด็ดขาด...ถ้ายังไม่อยากตาย ต้องไปหาวิธีมาให้ได้ แล้วค่อยมารายงานว่ามีทางเลือกกี่หนทาง ยากง่ายยังไง ต้องหาเหตุผลมาประกอบให้ได้ว่าทำไมการทำงานยากเกินมนุษย์ที่เธอออกคำสั่งนั้นมันไม่ควรทำ

การ ‘ได้ไม่คุ้มเสีย’ เท่านั้นเป็นเหตุผลเดียวที่จะทำให้พรำพรระยอมรับการปฏิเสธงานจากคนของเธอ นอกนั้นอย่าหวังว่าคนเผด็จการ

อย่างเธอจะยอมฟัง ยกเว้นครั้งนี้ที่เจ้านายสาวนึ่งไปอย่างใช้ความคิด ไม่ได้รู้สึกโล่งน่องที่ปฏิเสธเธอเหมือนทุกครั้ง มาดนิ่งผิดฟอร์มนั้น ทำเอาดนตรี เลขาฯ สาวชุดดำสุดเซ็กซี่ที่เตรียมจะเข้าไปเบรกอารมณ์นาย ไม่ให้วังแกนองมากเกินไป ต้องมองเจ้านายตัวเองอย่างประหลาดใจ

เกิดอะไรขึ้นกับนางมารร้าย

บัดนี้เจ้านายสาวอยู่ในชุดเดรสแบรอนด์เนมพอดีตัว ผสมสวยทั้งตัวเคลียไหล่ยาวไปเกือบถึงกลางหลัง ดวงหน้าใสไม่ได้แต่งแต้มเครื่องสำอางอื่นใด นอกจากครีมบำรุงผิวชั้นดีที่สามีของเธอให้คนไปหามา บำรุงภรรยาให้หน้าใสแจ่มจงดุอ่อนกว่าวัยไปหลายปี

แต่ความอ่อนกว่าวัยอาจเป็นเพราะพรำพรชยอมสลัดแว่นตา ป๊าๆ ที่ชอบสวมพรางเอาไว้กับผมมวยทรงคุณยายทิ้งไปก็ได้ รวมถึงชุดสูทหนาเซๆ ที่เธอซ่อนตัวตนไว้ในนั้นเสียหลายปี มันเป็นเครื่องแบบที่ทำให้พรำพรชดูเป็นมนุษย์ป่าจอมเหวี่ยง เป็นนางมารร้ายที่เข่นเขี้ยวรังแกลูกน้องอย่างไร้ปราณี

หรือว่า...การเปลี่ยนลุคจะทำให้นางมารร้ายอารมณ์ดีขึ้นมาจนถึงกับปราณีลูกน้องได้

‘ไม่สิ...’

ดนตรีกวาดตามองไปที่คนสำคัญอีกคนในห้อง หรืออีกนัยคือผู้เป็นเจ้าของห้องเพนต์เฮาส์กว้างใหญ่กินอาณาบริเวณทั้งชั้นบนยอดตึกหรูใจกลางเมืองที่มีมูลค่าสูงที่สุดในตลาดอสังหาริมทรัพย์ตอนนี้

ชายหนุ่มเป็นเจ้าของอาณาจักรธุรกิจที่มีมูลค่ารวมกว่าแสนล้านบาทด้วยวัยเพียงสามสิบสองปี เขาใช้เวลาไม่ถึงสิบปีในการบริหารกลุ่มบริษัทในตระกูลที่มีภาวะย่ำแย่ด้วยทรัพย์สินรวมหนี้สินราวพันกว่าล้าน ให้กลับกลายเป็นกลุ่มเงินทุนที่ติดอันดับหนึ่งของประเทศ ติดหนึ่งในสิบของมหาเศรษฐีเอเชีย และติดหนึ่งในร้อยมหาเศรษฐีระดับโลก

ได้...อย่างไม่อยากเย็นเสียด้วย

อาคเนย์ อรรคนีย์พิทักษ์ เป็นผู้ชายตัวใหญ่ สูงร้อยแปดสิบเก้า เซ็นต์ สวมชุดสูทหลังตัดพอดีตัวยี่ห้อแพงที่สุด เพอร์เฟกต์สุดๆ ตั้งแต่หัวจดเท้า ท่าทางแพงและเย่อหยิ่ง ดวงหน้าหล่อเหลามีดวงตาเย็นชา แฝงรัศมีคุณชายสูงศักดิ์อันยากที่ใครจะเข้าถึงได้ออกมาตลอดเวลา

เขาคือชายผู้ประกาศตัวเป็นเจ้าของนางมารร้าย และบุกเข้ามาใช้ทุกแผนการร้ายจากช่วงชิงตัวพรำพรหะจากงานแต่งงานที่พรำพรหะเกือบจะโดนคุณภัสตราภรณ์บังคับคลุมถุงชนให้แต่งงานกับ ภาสกร ประการณานนท์ ลูกชายเธอ เพื่อผูกมัดให้พรำพรหะต้องยอมอยู่ในตำแหน่งผู้บริหารบริษัทพีเคกรุ๊ป และทำงานแทนภาสกรซึ่งเป็นเจ้าของบริษัทตัวจริง

แต่การบังคับแต่งงานหนนั้นก็ล้มไม่เป็นท่า เพราะว่าพรำพรหะถูกอาคเนย์ชิงตัวมาจดทะเบียนสมรสด้วยเสียก่อน ทะเบียนสมรสยังสดๆ ร้อนๆ ไม่เกินสองสัปดาห์เลย

หรือ...การแต่งงานกับผู้ชายดีๆ สเปนเทศสักคนนี้จะช่วยเยียวยาจิตใจอำมหิตของเจ้านายสาวให้เบาบางลง...

‘ไม่หรอก’ ดนตรีสายศิระะให้ตัวเองซ้ำๆ ความเข้าใจเริ่มปรากฏในดวงตาเมื่อสังเกตเห็นว่า สีหน้าของพรำพรหะไม่ได้มีความปรานีอยู่ในนั้นเลย เจ้านายสาวกวาดตามอง ‘สภาพ’ ของต้องรักก่อนเม้มปากสีหน้าขัดใจ

สภาพของต้องรัก...เลขาฯ สาวในชุดเดรสวินเทจสีหวานนั้น ยับเยินราวกับผ่านการตกตึกมา...

เอ่อ...ที่จริงมันก็ผ่านการตกตึกมานั้นแหละ!

แถมก่อนหน้านี้ยังโดนผีที่น่ากลัวระดับตำนานตึกร้างสุดหลอนของเมืองหลวงหลอกมาแล้วรอบหนึ่ง จึงยากหน่อยที่จะไม่ให้สาวน้อยผิวสีน้ำผึ้งมีสภาพ...ชวนเวทนาจนนางมารร้ายยังต้องระงับอารมณ์ ยิ่ง

การอาละวาดไว้ ไม่จัดเต็มใส่เหมือนทุกที

ไม่ใช่เพราะความปรานีหรอกนะ แต่พรำพรชเป็นคนที่ยุ่จ้ังหะ
บิ่บคั้ณผู้คณ และรู้ว่บางคณไม่อจทนการบิ่บคั้ณร่นเรงได้ไหว หญิง
สวามีจิตวิทยานในการใช้ท้ังไม้อ่อนและไม้แข็งข่มขู่ชาวบ้าน

“ตะ...ต้องเจออีกสองคะ แต่ต้องไม่รู้ว่...ว่พวกเขาเป็นผีหรือ
เป็นอะไร ตะ...แต่พวกเขาน่ากลัวมาก คุณพล้มคะ...ระ...เรา...เราหา
ตีกั้กันไม่ได้เหรอคะ” ต้องรักเงยหน้า ช้อนตาสีน้ำตาลคลอน้ำตาที่
ดูน่ารักน่าสงสารราวเนื้อทรายน้อย น้าเวทนาจนไม่ว่ใครก็ควรใจอ่อน
ยกเว้นไว้แค่...

“ไม่!” พรำพรชปฏิเสธเสียงเหี่ยมเกรียมจนต้องรักสะอีก

แม้แต่ดนตรียังต้องมอหน้าเจ้านายสวด้วยสายตาสงสัย
สีหน้าเอาแต่ใจและคำสั่งเผด็จการนั้นเป็นสิ่งที่เลขาฯ และบรรดาผู้ช่วย
คู้้นชินกันมานานแล้ว แต่อาการอารมณ์เสียขนาดนี้...

“ฉันต้องการใช้ตีกั้กันจริง ๆ แถมมันยังต้องตกแต่งอีก อย่างเร็ว
สุดคงอีกเป็นเดือนกว่ามันจะใช้การได้” พรำพรชบอกเสียงเข้ม พलग
กวาดตามองไปรอบบริเวณโถงของห้องรับรองแขกที่มีผู้คณมากมาย
หลายหมู่คณะปนเปกั้นอยู่

เห็นเจ้านายสวามีสีหน้าขัดใจขึ้นทุกที ดนตรีจึงพอจะเข้าใจขึ้น
มาได้ว่ไรถึง ‘ความเร่่งค่วน’ ที่ต้องการใช้ตีกั้กันแล้ว

ภายในห้องรับรองแขกของที่พักชั้นเพนตเฮาส์ของอาคเนย์นั้น
นอกจากชายหนุ่มและหญิงสวสองสามีภรรยาผู้เป็นเจ้าของสถานที
แล้ว ยังมีทีมบอดี้การ์ดของอาคเนย์อีกห้าคณ ส่วนบอดี้การ์ดทีเหลือ
อยู่ประจำตามจุดอื่นอีกกว่ายี่สิบคณ ส่วนคณของพรำพรชก็มีดนตรี
ปราย และต้องรัก สามเลขาฯ สว...และไม่สวกับคณสนิทและทีมงาน
อื่นอีกสามสี่คณที่เป็นผู้ช่วยวิ่งงานตามคำสั่งประหลาด ๆ ของเจ้านาย
สว

และที่คล้าย...น่าจะเป็นสิ่งแปลกปลอม แต่ทำตัวกลมกลืนเป็น
อย่างยิ่งคือ ทีมงานอีกกว่ายี่สิบสามสิบชีวิตที่ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกัน
เข้าออกสถานที่นี้เป็นว่าเล่น โดยไม่สนใจว่าเจ้าของสถานที่จะเต็มใจ
หรือไม่ เพราะพวกเขานั้นรับเพียงคำสั่งจากเจ้านายตัวเองเท่านั้น

พวกผู้ชายหน้าโหดที่สวมชุดอันไม่อาจจะบุสึงกัด หรือแม้แต่
อาชีฟได้พวกนั้น มีตั้งแต่สวมสูท สวมเชิ้ต ผูกเนกไทอย่างดีเหมือน
หนุ่มออฟฟิศทั่วไปไปจนถึงคนในชุดเสื้อยืดติดกับกางเกงยีนส์ดุนๆ และ
ถึงกับมีคนในชุดเก่าขาดรากับไปหลงในดงจิกโก้น้ำปากซอยไหน
ที่ดูๆ ลักซอยหนึ่งแล้วรอดฝ่าเท้าเหล่านั้นออกมาได้

คนพวกนี้เป็นคนของอัคนีและน้อยหน้า พี่ชายและพี่สะใภ้ของ
อาคเนย์ซึ่งพากันมาปักหลักที่นี่เกือบครบสัปดาห์แล้ว

ถ้าบอกว่าอาคเนย์เป็นผู้ชายที่แก่ลึนอายุสูงส่งราวตัวละคร
คุณชายจากนิยายแนวเวียงวังเรื่องไหนสักเรื่องหนึ่งแล้วละก็...พี่ชาย
ของเขานั้นก็เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง

อัคนีสวมชุดเสื้อยืดดำสนิทกับกางเกงยีนส์ตลอดกาล ชายหนุ่ม
มีผิวคล้ำเข้มแบบคนที่ทำงานกลางแจ้ง โดนแดดเผาผิวอยู่เสมอ
เขาสูงพอกๆ กับอาคเนย์ แต่บุคลิกเป็นกันเอง เข้าถึงได้ง่ายกว่า ชนิดที่
น่าจะปะปนเข้าไปกลมกลืนกับกลุ่มจิกโก้น้ำปากซอยไหนก็ได้
โดยไม่มีใครผิดสังเกต

ช่างต่างกันอย่างไม่น่าเชื่อว่าเป็นพี่น้องกันได้ นอกจากเอามา
ยื่นคู่กันแล้วสังเกตที่ใบหน้าของพวกเขาก็จะพบว่ามีความคล้ายคลึง
กันอยู่เกือบแปดสิบเปอร์เซ็นต์ นอกนั้นนะ...

พร่ำพร่ำเคยถึงขั้นออกปากถามว่าคุณอกนิษฐ์...แม่ของ
พวกเขาทั้งคู่หยิบอัคนีผิด สลับตัวเอาลูกใครกลับมาจากโรงพยาบาล
หรือเปล่า

นอกจากบุคลิกและการวางตัวจะต่างกับอาคเนย์ราวฟ้ากับเหว

แล้ว สิ่งที่สุดแสนจะไม่เข้าคู่กันอีกอย่างของอัคนีคือ ญัณฐนาราหรือน้อยหน้า ภรรยาผู้มีดวงหน้าสวยจัด ร่างระหงสูงโปร่ง ดูทั้งบอบบาง ทั้งแข็งแรงแบบนักกีฬา หญิงสาวสวมชุดแบรนด์เนมสุดหรูที่ยิ่งเสริมบุคลิกสูงส่ง สง่างามสมวงศ์ตระกูลที่มีคุณพ่อเป็นท่านายพลและคุณแม่มีเชื้อสายตระกูลขุนนางเก่าสืบทอดมายาวนาน ผู้หญิงคนนี้ทั้งสวย สง่า มารยาทดี จนไม่น่าจะมาอยู่ร่วมกับผู้ชายแบบอัคนีได้เลย

อัคนีกับลูกน้องท่าทางกวนประสาทไม่แพ้เจ้านายอีกเกินสองไหลพวกนั้นนะ

ซึ่งพอทั้งหมดพากันยึดตัวเองเข้ามาในเพนต์เฮาส์หรูหราสไตล์โมเดิร์น เพดานสูงเป็นสิบเมตร ผ่นด้านหนึ่งกรุกระจกมึนมาตลอดแนวผนัง เผยให้เห็นท้องฟ้ากว้างและด้านล่างคือ ทิวทัศน์กว้างไกลสุดลูกหูลูกตาของเมืองหลวง เป็นที่อบวิวในจุดที่ดีที่สุดจากตึกที่สูงที่สุดในตอนนี้ ห้องโถงโปร่งมีดีไซน์ทันสมัยโดยไม่แบ่งพื้นที่ออกจากกัน ทำให้มีห้องรับแขกและห้องประชุมอยู่รวมกัน ซึ่งมุมหนึ่งนั้นถูกทีมของอัคนีและน้อยหน้ายึดครองจนแปรสภาพกลายเป็นห้องทำงานที่วุ่นวายด้วยผู้คนแปลกๆ เต็มไปหมด และทำให้ห้องกว้างใหญ่นั้นคับแคบลงไปนิดตา

ช่างตรงข้ามกับฝั่งของอาคเนย์ที่มีเพียงบอดีการ์ดในชุดสูทเนียบเรียบกริบ พอๆ กับบุคลิกเจ้านายหนุ่มหล่อที่นั่งหน้าหงิกหน้าอไม่พอใจอยู่มุมหนึ่ง

อาคเนย์เองมานั่งทำอยู่เจียบๆ ระหว่างที่รอนางมารร้ายจัดการกับลูกน้องของเธอ ตัวเขาเองก็แผ่วรังสีอำมหิตกดดันออกมา จนพวกลูกน้องของเขาและบรรดาบอดีการ์ดส่วนตัวพากันถอนตัว ขอบใจไปเฝ้าอยู่รอบนอกกันหมด ที่เหลือยังติดหน้าที่หนีไปไหนไม่ได้ ก็ได้แต่เฝ้ามองนาฬิกาทุกๆ สามนาที่เหมือนอยากให้คืนนี้สิ้นสุดลงเสียที่...

ขอให้คืนนี้สิ้นสุดลงเสียทีเถอะ!

ดนตรีก็คิดไม่ต่างจากพวกเขาหรอก เมื่อหันไปมองสภาพอิดโรยของต้องรัก เลขาฯ สาวที่พรำพรชตบไหล่เบาๆ ก่อนเริ่มเจรจาด้วยน้ำเสียงอ่อนลง

“แกต้องเข้าไปในตึกนั้นอีกรอบหนึ่ง คราวนี้ไม่ว่ามีผีสักกี่ตัวก็ต้องเคลียร์พวกมันออกไปให้หมด” พรำพรชปลอบโยน (?) ต้องรัก พลังใช้ปลายนิ้วกรีดน้ำตาที่เอ่อท้นเพราะความสะเทือนใจของเลขาฯ สาว

“ไม่ต้องห่วง คราวนี้ฉันจะให้คนคุ้มกันไปเป็นเพื่อนแกเป็นโหลเลย แกไม่โดนผีหลอกคนเดียวแน่”

คำรับรองอันหนักแน่นนั้นทำเอาบรรดาบอดีการ์ดของอาคเนย์ที่อยู่ไม่ไกลเกินระยะจะได้ยินถึงกับสะดุ้ง หันมามองด้วยสีหน้าสยของขวัญอย่างพร้อมเพรียง

พวกเขาน่าจะจับได้ถึงความหมายของคำว่า ‘คนคุ้มกัน’ ที่พรำพรชใช้ล่อหลอกต้องรัก ว่าต้องไม่พ้นพวกเขาแน่ การจะให้ทำงานคุ้มกันนะไม่เท่าไรหรอก เพราะต่างเป็นผู้ชายตัวมึนเมาล่ำปากที่ฝึกหลักสูตรการต่อสู้ และคุ้มกันบุคคลสำคัญมานานักต่อนักแล้ว การคุ้มกันผู้หญิงตัวเล็กๆ เพียงคนเดียวนั้นไม่มากเกินความสามารถและประสบการณ์ของพวกเขาแน่

แต่...ประเด็นสำคัญที่ทำให้ผู้ชายมาดแมนทั้งฝูงถึงกับผวาหน้าถอดสีคือ...การคุ้มกันคนเห็นผี...ที่เพิ่งโดนผีตบ...เอ่อ...ผลักตกตึกมาสดๆ ร้อนๆ ให้ไปเจรจากับผีในตึกร้างนั้นอีกรอบหนึ่งเนี่ยนะ!?

พวกเขาเคยเห็นแต่หลักสูตรเจรจาต่อรองในภาวะวิกฤติ ซึ่งมีสอนเรื่องการเจรจาต่อรองกรณีคนร้ายจับตัวประกัน แต่...แต่จะให้ไปเจรจากับผี!?

มีที่ไหนให้ลงคอร์สเรียนงั้นหรือรับนาย!?

เมื่อหันไปหา ‘เจ้านาย’ เหมือนจะขอความเห็นใจ อาคเนย์ที่นั่ง

ก้มหน้าอยู่กับจอโน้ตบุ๊กก็เงยหน้าขึ้นจากกระดานหินแนสแด็กที่กำลังเดือด มาส่งสายตาพิฆาตใส่บรรดาลูกน้องตัวเอง

เหมือนเป็นความหมายว่า...ลองมีใครกล้าขัดคำสั่งที่พรำพรชมอบหมายดูสิ!

เฮ้อ...น่ากลัวกว่าผีก็พวกพี่สองคนนี่แหละ

‘ผิวเมื่อยวันนี้...แท็กทีมกันโหดได้อีกเนาะ’ ดนตรีคิดพลางส่ายหน้าระอาใจเบาๆ ขณะตัดสินใจเข้าไปเบรคพรำพรชไว้

“จะเจรจากันยังงัยก็รอพรุ่งนี้ก่อนดีไหมคะ คืนนี้น่าจะไม่ไหวแล้ว ปล่อยต้องรักมันกลับบ้านไปก่อนเถอะค่ะ” ดนตรีลงทุนกล่อมเจ้านายด้วยเสียงนุ่มทุ้มอันเป็นเอกลักษณ์

พรำพรชทำปากเบี้ยว สีหน้าขัดใจ แต่ก็ยอมถอยห่างออกมาจากระยะคุกคามต้องรักที่แทบตัวสั่นด้วยความโล่งใจ

“เออๆ ก็ได้ กลับไปนอนพักผ่อนซะก่อนไป เดี่ยวพรุ่งนี้ค่อยมาคุยเรื่องแผนการกันอีกที” พรำพรชยอมประนีประนอมในที่สุด

“ไป...ยายต้อง เก็บของ เดี่ยวฉันไปส่งแกเอง” ดนตรีหยิบกระเป๋ามาสะพายไหล่พร้อมกับรูดหลังเลขาฯ สาวรุ่นน้องให้ลุกออกมาห่างจากรังสีพิฆาตของเจ้านายสาวที่ยังมองค้อนตาคว่า แต่ก็ยอมปล่อยตัวลูกน้อง เพราะดูเวลาแล้วก็เกินไปจริงๆ

“ดีแล้ว...เดี๋ยวฉันให้คนของคุณอาร์คไปส่งก็ได้” พรำพรชพูดขึ้นหลังจากทำท่าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ไม่ได้รู้สึกรู้สึกละเลยว่บรรดา ‘คนของคุณอาร์ค’ พวกนั้นจะหน้าถอดสีพร้อมถอยกรูดกันยกใหญ่

ถึงแม้พวกเขาจะไม่ได้รังเกียจต้องรักเลยสักนิด แต่จากการทำงานร่วมกันในหลายวันที่ผ่านมาทำให้รับรู้ว่าจะต้องรัก...สัมผัสได้ในสิ่งที่คนทั่วไปไม่อาจรู้เห็น เออ...พูดง่ายๆ ก็เห็นผิวนั่นแหละ ดังนั้นการที่ต้องพาคนเห็นผิვნั่งรถไปด้วยกันตอนกลางคืนในโลกเซ็กซี่ไม่คุ้นเคย ใครจะการันตีได้ว่าต้องรักจะไม่เห็นอะไรแปลกๆ ให้พวกเขาชนหัวลูก

“ให้ไปส่งหรือให้ไปคุม?” คนตรึงถามด้วยสีหน้ารู้ทันว่านางมารร้ายต้องทำทุกวิถีทางไม่ให้เหยื่อ...เอ่อ...หมายถึง...ต้องรักซึ่งเป็นตัวหลักมีหน้าที่สำคัญในการกิจหนักวันพรุ่งนี้หนีไปได้

พริ้วพรระตวัดตาค้อนไล่เลขาฯ สาวสองของตัวเองที่แสนรู้ไปหมด บางทีการมีคนรู้ทันกันอยู่ข้างตัวก็ไม่ใช่เรื่องดีเสมอไป

“แกเองก็เถอะ ไปส่งจริงๆ นะ อย่าได้ทำมันหายเลยเชียว พรุ่งนี้ฉันต้องมีคนทำงานให้สำเร็จให้ได้นะ เข้าใจไหม” พริ้วพรระเองก็พลอยตักทางลูกน้องที่ไม่ค่อยจะเชื่อฟังกันเท่าไร

คนตรึงเป็นเลขาฯ และยังเป็นทนายสุดเชี่ยวชาญประจำตัวเธอ ที่นอกจากเป็นผู้ดูแลเรื่องกฎหมายแล้ว งานอื่นนอกเหนือจากขอบเขตของตัวเองคนตรึงก็ทำได้เป็นอย่างดี นับว่าเป็นบุคลากรผู้ทรงประสิทธิภาพรอบด้านที่หาตัวจับยากนัก แต่คนตรึงก็เป็นตัวของตัวเองพอที่จะปฏิเสธบางคำสั่งที่เธอคิดว่าไม่สมเหตุสมผลโดยไม่สนใจว่าพริ้วพรระจะปรี๊ดแตกที่หลังแค่ไหน

ก็แน่สิ ลองเป็นคนทั้งทำงานเก่ง ทั้งเป็นลูกชายของท่าน ผบ. ตร. กับทั้งไม่มีปัญหาเรื่องเงินจนต้องอ่อนยอมงอนง้อเจ้านายแบบทนายสาว ไม่ว่าใครก็ต้องเริดๆ เซิดๆ ทั้งนั้นแหละ

ถ้ายังอยากได้ความมีประสิทธิภาพกับเส้นสายเล็กๆ น้อยๆ ที่เอาไว้มขู่คนอื่นไว้ใช้งาน พริ้วพรระก็จำเป็นต้องหยวนๆ ให้คนตรึงเป็นพิเศษแบบนี้แหละ

“เออนะ ไม่ให้เสียงานหรือก บ้านคนตรึงไปทางเดียวกัน เลยไปส่งมันนิดเดียวเอง” คนตรึงรับปาก

“อีกอย่างดึกๆ แบบนี้...แถวบ้านไ้ต้องมันน่ากลัวอยู่นะ” ท้ายประโยคนั้นไม่ได้บอกพริ้วพรระแล้ว แต่ปรายตาไปยังบรรดาบอดี้การ์ดของอาคเนย์ที่พากันหลบตาเหมือนไม่ยอมให้มีตัวตนให้นางมารร้ายใช้งานให้ไปส่งต้องรักตามแผนแรกที่เขาวางไว้

เจอไม้นี้เข้าไปทำเอาพร้าพระค้อนตาคว่า ชมูบชมิบปากพืมพำ คล้ายเป็นคำด่า แต่ก็ไม่ได้เห็นวรั้งอะไรไว้อีก นอกจากหยอดเหยื่อ ล่อหลอกลูกน้องสาวอีกระลอก

“น่า...ไว้เสร็จงานครั้งนี้แล้ว ฉันจะให้แกหยุดยาว ไปที่ไหนก็ได้ พร้อมพ็อกเกตมันนี่ไม่อันเดียว” พร้าพระหลก...เอ๊ย! บอกลูกน้อง เสียงนุ่ม แต่ได้รับสายตาดัดพ้อจากเจ้าของดวงตาสีน้ำตาลที่เหลือบมองมา

“ได้หยุด...แบบ...แบบคราวที่แล้วนะเหรหะ” ต้องรักถามเสียง ขมขึ้นก่อนสะดุ้ง ก้มหน้าดูเมื่อได้รับสายตาดัดมองค้อนจากเจ้านายสาว

“ทำไม ก็มันมีเรื่องเร่งด่วน ฉันเลยจำเป็นต้องเรียกตัวแกกลับมาแค่นี้ มีปัญหาหรือไง” พร้าพระตวัดเสียงเหวี่ยงใส่

“ไอ้ต้องก็ต้องการการพักผ่อนอย่างเร่งด่วนเหมือนกัน ให้มันกลับไปนอนก่อน พรุ่งนี้ค่อยว่ากัน” ดนตรีเข้ามาใกล้เกลี้ย พร้อมดึงตัวต้องรักออกห่างเจ้านายที่เริ่มพาลใส่อย่างไรเหตุผลมากขึ้นทุกที ...ยิ่งดึกดูเหมือนจะยิ่งร้ายนะยะหล่อน

สองเลขาฯ ทั้งสาวและไม่สาวของพร้าพระพากันเดิน ออกมาจากที่พักของเจ้านาย คนหนึ่งร่างระหงสูงโปร่งในชุดดำสุดเซ็กซี่ อีกคนตัวเล็ก สูงไม่ถึงไหล่ของอีกฝ่าย ร่างเล็กสวมชุดเดรสสีหวานที่ตอนนี้ทั้งมอมแมมทั้งยับย่นจากการถูกโยนลงจากตึก

ต้องรักยังคงปาดน้ำตาป้อยๆ พลังสุดจุมูกแดงเบาๆ คุบอบบาง น่าสงสาร...น่า...รั้งแกที่สุด!

แต่ก็ต้องอดใจไว้...ดนตรีจำต้องเก็บอารมณ์มันเขี้ยวและความชาติสม์ส่วนตัวไว้ ไม่จั่นคงกระทบเรื่องงานแหงๆ เพราะถ้าเธอพลอยรั้งแกต้องรักด้วยอีกคนหนึ่งละก็...สาวน้อยคงทานทนการกลั่นแกล้งใน

ที่ทำงานไม่ไหวแน่

ดังนั้นเมื่อพรำพรชยึดตำแหน่ง ‘Bad cop’ ไปแล้ว ดนตรี้ก็ต้องรับบทเป็น ‘Good cop’ ไปโดยปริยาย คอยปลอบโยนเพื่อนร่วมงาน ประคับประคองจิตใจมันเอาไว้ไม่ให้มันจิตหลุดเกินจะทำงานให้พรำพรชได้

มือใหญ่ แต่เรียวสวย แถมทำเล็บอย่างดีจากสปาเล็บราคาแพง จีตบลงบนศีรษะของเลขาฯ สาวรุ่นน้องเบาๆ พลางพูดปลอบขวัญไปด้วย

“อดทนไว้ ฉันว่าผ่านงานนี้ไปได้ก็น่าจะไม่น่าหนักที่แก่แล้วแหละ”...คิดว่าจะ

“จื่อ...ทำไมเขาเป็นคนแบบนี้วะดนตรี้ คราวนี้นักเลยนะ ทุกทีเขายังยอมฟังนะ ถ้ามันน่ากลัวเกินไป เขายังยอมถอย คราวนี้เขาเป็นอะไรไปอะ” ต้องรักคร่ำครวญปรับทุกข์ระหว่างรอลิฟต์เพื่อพากันออกจากชั้นเพนต์เฮาส์ ที่พักของอาคเนย์ ลงไปยังชั้นลานจอดรถ

“อืม...แกละ...เอาความจริงหรือคำปลอบใจดีล่ะ” ดนตรี้ถามน้ำเสียงเห็นใจ แต่! ไม่รู้ทำไมมันดันตาถึงเต้นระริกด้วยรอยสกุสนนขนาดนั้น เลขาฯ สาวสุดเซ็กซี่โอบไหล่ต้องรักไว้หลวมๆ ขณะบอก

“แกก็ลองคิดดูละกัน...สมมุติเป็นตัวแเอง...มีชีวิตแยกๆ เหี่ยวเงาขาดของมาตั้งยี่สิบเก้าปี อีกไม่กี่เดือนก็จะเอกซ์ปาย หหมดช่วงโพรโมชันของสาววัยยี่สิบแล้ว จู่ๆ แกก็ได้ของ...เออ หมายถึงเจอผู้ชายสเปกเทพ สูงร้อยแปดสิบเก้าเซนต์ สวมสูทคิดอน รองเท้าเฟอร์ร่ากาโม และออปชั่นที่ทำให้ลुकแพงสุดในตลาดตอนนี้ แถมหน้าตาเขายังดีพอจะไปขึ้นปกแมกกาซีนได้สบายๆ ด้วยซ้ำไป อยู่ๆ ผู้ชายคนนั้นก็หล่นปุมตรงหน้าแก แกจะไม่อยากใช้ช่วงเวลาชั่ววูบไม่ปลามันอยู่กับผู้ชายสเปกเทพของแกให้หน้าใจเลยหรอใจ”

ต้องรักกลอกตาติดตาม...แม้จะเริ่มรู้อยู่รำไรแล้วว่าดนตรี้กำลัง

ยกตัวอย่างพาดพิงถึงชีวิตของพราหมณ์และสามีหมาดๆ ของเธออย่าง
อาคเนย์ แต่...พอได้ยินคำว่า ‘ผู้ชายสเปกเทพที่หล่นปลงมาตรงหน้า’
ไม่รู้ทำไม...ดวงตาสีอำพันที่ทอประกายวาววามคู่นั้นถึงพลันกระจ่าง
ขึ้นมาในความทรงจำเธอจนต้องนั่งอึ้งไปชั่วพัก

ดนตรีเห็นคู่สนทนากำลังก็ถอนใจนิดๆ แต่ไม่ได้หยุดรอให้ต้องรัก
คิดตามจนทันหรือก เลขาฯ สาวสองของพราหมณ์พูดความคิดตัวเอง
ต่อไป

“นั่นแหละ...แล้วช่วงเวลาที่ควรได้ยัมนสวีตกับสามีดันมีแก๊ง
ของพี่ชายสามีกับพี่สะใภ้ยกพวกมารบกวนถึงในบ้านแบบนี้ แกคิดว่า
คุณพล้มจะอยากเก็บพวกเขาไว้ไหมล่ะ”

“นะ...นี่...นี่แกกำลังจะบอกว่า...” ต้องรักตะกุกตะกักด้วยน้ำเสียง
สะเทือนใจ

ดนตรีพยักหน้ารับ พยายามทำหน้านิ่ง ทั้งที่นัยน์ตาเต็มไปด้วย
รอยสนุกขำขัน ต้องรักเป็นคนน่ารัก น่าสงสาร และน่าเกลียดที่สุดเท่า
ที่เธอเคยเจอมา หญิงสาวเป็นคนบุคลิกนุ่มนวลที่กระตุ้นต่อมความแอส
ของเธอให้ทำงานจนต้องคอยระงับอกระงับใจอยู่ตลอด

“แค่...อยากอยู่กับผ...อยากอยู่กับสามีตามลำพังนี่...คุณพล้ม
ถึงกับต้องทำแบบนี้เลยอะ” ต้องรักถามด้วยน้ำเสียงสะเทือนใจ

ดนตรีบ้วนสีหน้าเห็นใจ...หวังว่าสีหน้าของเธอจะแสดงความ
เห็นใจมากพอ...ขณะตบไหล่สาวน้อยๆ